

Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
JEAN RICHARD DE LA TOUR
prednesené 14. júla 2022¹

Vec C-158/21

**Ministerio Fiscal,
Abogacía del Estado,
Partido político VOX
proti
Lluísovi Puigovi Gordimu,
Carlesovi Puigdemontovi Casamajóvi,
Antonimu Comínovi Oliveresovi,
Clare Ponsatíovej Obiolsovej,
Meritxell Serretovej Aleuovej,
Marte Roviraovej Vergésovej,
Anne Gabrielovej Sabatéovej**

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Tribunal Supremo (Najvyšší súd, Španielsko)]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Justičná spolupráca v trestných veciach – Európsky zatykač – Rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV – Článok 1 ods. 3 – Článok 6 ods. 1 – Postupy odovzdávania osôb medzi členskými štátmi – Podmienky výkonu – Právomoc vydávajúceho súdneho orgánu vydať európsky zatykač – Charta základných práv Európskej únie – Článok 47 druhý odsek – Základné právo na spravodlivý proces pred súdom vopred zriadeným zákonom – Preskúmanie v dvoch etapách – Povinnosť vykonávajúceho súdneho orgánu preskúmať v rámci prvej etapy existenciu skutočného rizika porušenia tohto základného práva z dôvodu systémových alebo všeobecných nedostatkov vo fungovaní súdneho systému vydávajúceho členského štátu – Možnosť vydať nový európsky zatykač na tú istú osobu, ktorý sa má vykonať v tom istom členskom štáte“

¹ Jazyk prednesu: francúzština.

I. Úvod

1. Tento návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu viacerých ustanovení rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi², zmeneného rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009³.

2. Vnútroštátny súd kladie Súdnemu dvoru viaceré otázky, ktorými sa v zásade snaží zistiť, či vykonávajúci súdny orgán môže odmietnuť vykonať európsky zatykač z dôvodu namietaného nedostatku právomoci na strane vydávajúceho súdneho orgánu na vydanie takéhoto zatykača, ako aj na strane súdneho orgánu, ktorý rozhoduje o vine obžalovaného, a či rámcové rozhodnutie 2002/584 bráni vydaniu nového európskeho zatykača po odmietnutí výkonu prvého európskeho zatykača.

3. Tieto otázky boli položené v trestných konaniach, ktoré sa začali viesť proti bývalým katalánskym vedúcim predstaviteľom po tom, čo sa 1. októbra 2017 uskutočnilo referendum o sebaurčení autonómneho spoločenstva Katalánsko (Španielsko). Na niektorých obžalovaných, ktorí od konca roku 2017 opustili územie Španielska, boli vydané európske zatykače. Ich nevykonanie bolo na jednej strane odôvodnené tým, že niektorí z týchto obžalovaných boli zvolení do Európskeho parlamentu, a na druhej strane tým, že existujú rozpory v súvislosti s príslušným trestným konaním. Tieto rozpory sa v prejednávanej veci týkajú pravidiel určujúcich právomoc Tribunal Supremo (Najvyšší súd, Španielsko) rozhodovať o vine obžalovaných, pre ktoré má rozhodnú povahu predovšetkým miesto spáchania trestných činov, ako aj súvislosť medzi trestnými činmi, ktoré sú obžalovaným kladené za vinu.

4. Tento návrh na začatie prejudiciálneho konania vyplýva konkrétne z odmietnutia belgických orgánov vykonať európsky zatykač vydaný na pána Lluísa Puiga Gordiho. Odvolací súd, ktorý vo veci rozhodol s konečnou platnosťou, odôvodnil toto zamietavé rozhodnutie tým, že existuje riziko porušenia práva na konanie pred súdom zriadeným zákonom v dôsledku záveru, že právomoc Tribunal Supremo (Najvyšší súd) na rozhodnutie o vine pána Puiga Gordiho nemá nijaký zákonný základ. Tento súd okrem iného spresnil, že sa musí vážne zohľadniť aj riziko porušenia prezumpcie neviny. Hoci sa toto zamietavé rozhodnutie nedotýka bezprostredne pána Puiga Gordiho, vnútroštátny súd predkladá tento návrh s cieľom určiť, aké rozhodnutia mali byť prijaté voči všetkým obžalovaným.

5. Problematika, ktorá je predkladaná Súdnemu dvoru mu tak, ako obvykle aj teraz, poskytuje možnosť nájsť spravodlivú rovnováhu medzi účinnosťou systému odovzdávania osôb medzi členskými štátmi zavedeného rámcovým rozhodnutím 2002/584 a dodržiavaním základných práv osôb, na ktoré bol vydaný európsky zatykač.

6. Súdny dvor vo svojom rozsudku z 5. apríla 2016, Aranyosi a Căldăraru⁴, definoval metódu, ktorú musí uplatniť vykonávací súdny orgán rozhodujúci v konaní, v ktorom osoba, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, namieta existenciu neludzkeho alebo ponižujúceho zaobchádzania zakázaného článkom 4 Charty základných práv Európskej únie⁵ vyplývajúceho z väzobných podmienok vo vydávacom členskom štáte. Takáto metóda je v zásade založená na preskúmaní uskutočnenom týmto orgánom v dvoch etapách, konkrétne v rámci prvej etapy na zistení

² Ú. v. ES L 190, 2002, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 34.

³ Ú. v. EÚ L 81, 2009, s. 24, ďalej len „rámcové rozhodnutie 2002/584“.

⁴ (C-404/15 a C-659/15 PPU, ďalej len „rozsudok Aranyosi a Căldăraru“, EU:C:2016:198).

⁵ Ďalej len „Charta“.

existencie reálneho rizika porušenia základného práva v dôsledku systematických alebo všeobecných nedostatkov, resp. nedostatkov týkajúcich sa niektorých skupín osôb alebo niektorých väzenských zariadení vo vydávajúcom členskom štáte, a v rámci druhej etapy na zistení, že existuje konkrétne a individuálne riziko porušenia práva dotknutej osoby.

7. V rozsudku z 25. júla 2018, *Minister for Justice and Equality (Nedostatky súdneho systému)*⁶ Súdny dvor rozšíril túto metódu preskúmania v dvoch etapách aj na prípady rizika porušenia základného práva na spravodlivý proces zaručeného článkom 47 druhým odsekom Charty. Túto judikatúru potvrdil aj vo svojom rozsudku zo 17. decembra 2020, *Openbaar Ministerie (Nezávislosť súdneho orgánu vydávajúceho zatykač)*⁷ a neskôr vo svojom rozsudku z 22. februára 2022, *Openbaar Ministerie (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač)*⁸.

8. V konaniach, ktoré predchádzali vyhláseniu týchto rozsudkov, bolo v rámci prvej etapy namietané, že existovali systematické alebo všeobecné nedostatky týkajúce sa nezávislosti súdnej moci vo vydávajúcom členskom štáte.

9. Hlavná otázka v tomto konaní spočíva v tom, či v prípade, ak sa nenamietajú takéto nedostatky v súvislosti s fungovaním súdneho systému vydávajúceho členského štátu, môže vydávajúci orgán aj napriek všetkému odmietnuť vykonať európsky zatykač s odôvodnením, že existuje riziko porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie pred súdom zriadeným zákonom, ktoré je zaručené článkom 47 druhým odsekom Charty v tomto členskom štáte.

10. Čo sa teda týka tohto základného práva, majú obidve kontrolné etapy, ktoré má uskutočniť vykonávací súdny orgán, kumulatívnu povahu? Inými slovami, ak prvá etapa neumožňuje zistiť existenciu systémových alebo všeobecných nedostatkov vo fungovaní súdneho systému vydávajúceho členského štátu, môže tento orgán odmietnuť vykonať sporný európsky zatykač?

11. Súdny dvor pravidelne pripomína, že zásada vzájomného uznávania v zmysle odôvodnenia 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 tvorí „základný kameň“ súdnej spolupráce v trestných veciach a je vyjadrená v článku 1 ods. 2 tohto rámcového rozhodnutia zakotvujúcim pravidlo, v zmysle ktorého sú členské štáty povinné vykonať každý európsky zatykač v súlade s touto zásadou a podľa ustanovení tohto rámcového rozhodnutia.⁹

12. Podľa môjho názoru je potrebné dbať na to, aby sa tento „základný kameň“, na ktorom je založená spolupráca v trestných veciach, nenarušil prijatím príliš veľkého počtu výnimiek zo zásady vzájomného uznávania odôvodnených dodržiavaním základných práv, a aby sa trpezlivo budovaná stavba nezrútila z dôvodu oslabených základov.

13. Okrem toho je tiež potrebné dbať o to, aby sa neohrozilo uskutočnenie cieľa sledovaného rámcovým rozhodnutím 2002/584 a nenarušila sa vzájomná dôvera medzi členskými štátmi, na ktorej je založený systém európskeho zatykača zavedený týmto rámcovým rozhodnutím.

⁶ [C-216/18 PPU, ďalej len „rozsudok *Minister for Justice and Equality (Nedostatky súdneho systému)*“, EU:C:2018:586].

⁷ [C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, ďalej len „rozsudok *Openbaar Ministerie (Nezávislosť súdneho orgánu vydávajúceho zatykač)*“, EU:C:2020:1033].

⁸ [C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, ďalej len „rozsudok *Openbaar Ministerie (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač)*“, EU:C:2022:100].

⁹ Pozri najmä rozsudok *Openbaar Ministerie (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač)* (bod 43 a citovaná judikatúra).

14. Prikláňam sa preto k myšlienke, že Súdny dvor má aj naďalej pokračovať vo svojej rozhodovacej praxi, v zmysle ktorej odmietnutie odovzdania odôvodnené tvrdeniami založenými na riziku porušenia základného práva na spravodlivý proces pred súdom zriadeným zákonom, ktoré je zaručené článkom 47 druhým odsekom Charty, a priznáva sa osobe, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, má skutočne výnimočnú povahu. Ak sa nepreukáže existencia systémových alebo všeobecných nedostatkov vo fungovaní súdneho systému vydávajúceho členského štátu, vykonávací súdny orgán nemôže odmietnuť vykonať európsky zatykač len z toho dôvodu, že existuje riziko individuálneho zásahu do základného práva.

II. Skutkové okolnosti sporu vo veci samej a prejudiciálne otázky

15. Po prijatí zákonov o nezávislosti autonómneho spoločenstva Katalánsko (Španielsko) a na základe referenda, ktoré sa konalo na tento účel, sa začalo viesť trestné konanie pred Tribunal Supremo (Najvyšší súd) proti viacerým osobám, ktorým sa kládlo za vinu, že spáchali najmä trestné činy poburovania a sprenevery verejných prostriedkov.

16. Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že v rámci tohto konania vydal Tribunal Supremo (Najvyšší súd) 14. októbra 2019 európsky zatykač na pána Carlesa Puigdemonta Casamajóa a 4. novembra 2019 európske zatykače na pánov Antoniho Comína Oliveresa, Puiga Gordiho, ako aj na pani Claru Ponsatíovú Obiolsovú. Kým pani Obiolsová bola zadržaná v Spojenom kráľovstve, ďalší traja obžalovaní boli zadržaní v Belgicku a následne sa v tomto členskom štáte začali konania o výkon uvedených európskych zatykačov. Žiadna z hľadaných osôb nevyslovila súhlas so svojím odovzdaním.

17. Z dôvodu zvolenia za poslancov Európskeho parlamentu boli konania vedené proti pánovi Puigdemontovi Casamajóvi a pánovi Comínovi Oliveresovi v Belgicku prerušené na základe poslaneckej imunity, ktorá im ako európskym poslancom prináležala.¹⁰ Postup vykonania európskeho zatykača vydaného proti pánovi Puigovi Gordimu však pokračoval. Tento postup je preto predmetom konania v tejto veci.

18. V rozhodnutí zo 7. augusta 2020 27. trestný senát Tribunal de première instance néerlandophone de Bruxelles (Holandskojazyčný prvostupňový súd Brusel, Belgicko)¹¹ odmietol vykonať európsky zatykač proti pánovi Puigovi Gordimu.

19. Vnútroštátny súd vysvetľuje, že prvostupňový súd sa domnieval, že rámcové rozhodnutie 2002/584 mu neumožňovalo posúdiť právomoc vydávajúceho súdneho orgánu vydať európsky zatykač. V tomto ohľade sa opieral predovšetkým o judikatúru Súdneho dvora, v zmysle ktorej sa prokuratúra viacerých členských štátov považuje za „súdny orgán“¹², o odôvodnenia 8 a 12 rámcového rozhodnutia 2002/584, ako aj o judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“)¹³.

¹⁰ Pozri v tomto zmysle uznesenie podpredsedu Súdneho dvora z 24. mája 2022, Puigdemont i Casamajó a i./Parlament [C-629/21 P(R), EU:C:2022:413], v ktorom na jednej strane rozhodol o zrušení uznesenia podpredsedu Všeobecného súdu Európskej únie z 30. júla 2021, Puigdemont i Casamajó a i./Parlament (T-272/21 R, neuverejnené, EU:T:2021:497), a na druhej strane o odklade výkonu rozhodnutí Európskeho parlamentu P9_TA(2021)0059, P9_TA(2021)0060 a P9_TA(2021)0061 z 9. marca 2021 o návrhoch na zbavenie imunity pánov Carlesa Puigdemonta i Casamajóa a Antoniho Comína i Oliveresa, ako aj pani Clary Ponsatíovej i Obiolsovej.

¹¹ Ďalej len „prvostupňový súd“.

¹² V tomto zmysle sa citujú rozsudky z 12. decembra 2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg a Openbaar Ministerie (Prokuratúra Lyon a Tours) (C-566/19 PPU a C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077); z 12. decembra 2019, Openbaar Ministerie (Švédska prokuratúra) (C-625/19 PPU, EU:C:2019:1078), a z 12. decembra 2019, Openbaar Ministerie (Prokurátor kráľa v Bruseli) (C-627/19 PPU, EU:C:2019:1079).

¹³ Prvostupňový súd citoval v tomto ohľade rozsudok ESLP, 2. júna 2005, Claes a i. v. Belgicko (CE:ECHR:2005:0602UD004682599).

20. Prvostupňový súd skutočne preskúmal takúto právomoc a dospel k záveru, že Tribunal Supremo (Najvyšší súd) nemal právomoc rozhodovať v konaní vedenom proti pánovi Puigovi Gordimu, a teda nemohol na neho vydať európsky zatykač. Toto posúdenie založil na názoroch Pracovnej skupiny pre svojvoľné zadržiavanie Rady pre ľudské práva Valného zhromaždenia Organizácie spojených národov¹⁴ týkajúcich sa osôb, ktoré sa dopustili tých istých skutkov, ako aj na judikatúre ESLP¹⁵ a iných ustanoveniach španielskeho a belgického práva.

21. Odvolanie, ktoré podal belgický prokurátor, bolo zamietnuté rozsudkom trestného senátu Cour d'appel de Bruxelles (Odvolací súd Brusel, Belgicko) zo 7. januára 2021¹⁶, ktorý tak potvrdil napadnuté rozhodnutie, ako aj odmietnutie výkonu európskeho zatykača vydaného na pána Puiga Gordiho. Na účely prijatia záveru, v zmysle ktorého právomoc vydávajúceho súdneho orgánu nevyplýva z konkrétneho zákonného ustanovenia, odvolací súd odkázal na správu pracovnej skupiny pre svojvoľné zadržanie z 27. mája 2019, na judikatúru ESLP, ako aj na dokument vysvetľujúci právomoc Tribunal Supremo (Najvyšší súd), ktorý tento súd predložil 11. marca 2021.

22. V tejto súvislosti vnútroštátny súd uvádza, že musí rozhodnúť o zachovaní platnosti alebo zrušení existujúcich európskych zatykačov a o otázke prípadného vydania nových európskych zatykačov na všetkých spoluobžalovaných v tejto veci, resp. na niektorých z nich.

23. Presnejšie, čo sa týka pána Puiga Gordiho, dotknutý súd uvádza, že tento návrh na začatie prejudiciálneho konania mu umožní posúdiť, či je možné opätovne predložiť žiadosť o odovzdanie na základe prípadného vydania nového európskeho zatykača proti tejto osobe, ak súdny orgán vykonávajúceho členského štátu odmietol vydať uvedenú osobu z dôvodov, ktoré by mohli odporovať rámcovému rozhodnutiu 2002/584.

24. Vnútroštátny súd pochybuje o práve vykonávajúceho súdneho orgánu na jednej strane posúdiť právomoc vydávajúceho súdneho orgánu rozhodovať podľa ustanovení vnútroštátneho práva vydávajúceho členského štátu o vine obžalovaných a na druhej strane odmietnuť výkon tohto zatykača z dôvodu údajného porušenia základných práv obžalovaného vyplývajúceho z prekročenia takejto právomoci. Uvedený súd v tomto smere uvádza viacero tvrdení.

25. V prvom rade, čo sa týka otázky, či vykonávací súdny orgán môže preskúmať, či mal vydávajúci súdny orgán skutočne potrebnú právomoc na účel rozhodnutia vo veci samej, ktorá je základnou podmienkou existencie právomoci na vydanie európskeho zatykača, zastáva vnútroštátny súd názor, že predmetná právomoc by mala vyplývať buď z formálneho pravidla práva Únie, alebo z výkladu tohto práva v takomto zmysle.

26. Vnútroštátny súd však predovšetkým poznamenáva, že takúto možnosť nemožno vyvodiť zo znenia článkov 3, 4 a 4a rámcového rozhodnutia 2002/584 upravujúcich obligatórne alebo fakultatívne dôvody nevykonania a nemožno ju odvodiť ani z extenzívneho výkladu rámcového rozhodnutia, resp. z jeho článku 6 ods. 1, pričom pravidlom je podľa článku 1 ods. 2 rozhodnutia vykonanie európskeho zatykača, kým prípadné odmietnutie má povahu výnimky, ktorá sa musí vykladať reštriktívne.

¹⁴ Ďalej len „Pracovná skupina pre svojvoľné zadržiavanie“.

¹⁵ Prvostupňový súd tiež poukázal na rozsudky ESLP, 22. júna 2000, Coëme a i. v. Belgicko (CE:ECHR:2000:0622JUD003249296), a ESLP, 2. júna 2005, Claes a i. v. Belgicko (CE:ECHR:2005:0602JUD004682599).

¹⁶ Ďalej len „odvolací súd“.

27. Po druhé v prípade, ak by Súdny dvor vykonávajúcemu súdnemu orgánu priznal právo posúdiť právomoc vydávajúceho súdneho orgánu, sa vnútroštátny súd pýta, na aké skutočnosti by musel v rámci takéhoto posúdenia prihliadnuť.

28. V tomto zmysle sa uvedený súd domnieva, že právomoc súdneho orgánu vydávajúceho európsky zatykač by sa nesmela určiť na základe vnútroštátneho práva vydávajúceho členského štátu. Ak by sa totiž pripustilo, že vykonávajúcí súdny orgán má právo vykladať vnútroštátne právne predpisy tohto štátu, nastala by rozporuplná a neudržateľná situácia, pretože vykonávajúcí súdny orgán by musel vykladať a uplatniť právo, ktoré je preň cudzie a ktoré by pravdepodobne nepoznal.

29. V prejednávanej veci sa vnútroštátny súd domnieva, že oba belgické sudy vykladali španielske právo nesprávnym spôsobom. Tieto sudy taktiež nezohľadnili mnohé rozhodnutia vnútroštátneho súdu, ktorý rozhodoval o otázke týkajúcej sa právomoci, a ani to, že spor bol predložený Tribunal Constitucional (Ústavný súd, Španielsko), ktorý potvrdil právomoc vnútroštátneho súdu najmä v rozsudku zo 17. februára 2021¹⁷. Belgické sudy preto nezohľadnili jednak výklad, ku ktorému dospeli španielske sudy, a jednak ani tú skutočnosť, že účastníci konania mali k dispozícii opravný prostriedok proti vydaným európskym zatykačom v prvom a druhom stupni.

30. Po tretie, čo sa týka významu, ktorý sa má pripísať systému predkladania žiadosti o doplňujúce informácie, ktorý je upravený v článku 15 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2002/584, vnútroštátny súd sa domnieva, že vykonávajúcí súdny orgán túto možnosť dostatočne nevyužil. Uvedený orgán mal totiž požiadať vydávajúci súdny orgán o doplňujúce informácie, čím by sa mu umožnilo získať informácie vyplývajúce z vnútroštátneho práva tohto súdu, a to najmä mnohé rozhodnutia, v ktorých sa rozhodlo o otázke právomoci vydávajúceho súdneho orgánu na účel rozhodnutia vo veci samej.

31. Po štvrté vnútroštátny súd zdôrazňuje, že v súvislosti s odmietnutím výkonu sporného európskeho zatykača sa odvolací súd opieral o článok 4 ods. 5 bod 5 zákona o európskom zatykači¹⁸ z 19. decembra 2003, ktorý stanovuje, že vykonanie európskeho zatykača sa musí odmietnuť, ak existujú vážne dôvody opodstatňujúce záver, že takýto zatykač by porušil základné práva dotknutej osoby. Takýto dôvod nevykonania však nepatrí k dôvodom, ktoré sú výslovne uvedené v rámcovom nariadení 2002/584.

32. Okrem toho sa tento súd domnieva, že k odmietnutiu výkonu, ktoré by vyplývalo z článku 1 ods. 3 tohto rámcového rozhodnutia, by v súlade s judikatúrou Súdného dvora malo dôjsť len vo výnimočných situáciách, ktoré sa vo vzťahu k základnému právu na spravodlivý proces zaručenému článkom 47 druhým odsekom Charty zatiaľ vyznačujú existenciou systémových alebo všeobecných nedostatkov v nezávislosti súdnictva vydávajúceho členského štátu.

33. Okrem toho odvolací súd, ktorý sa vo svojom posúdení naďalej opiera o správu pracovnej skupiny pre svojvoľné zadržiavanie z 27. mája 2019, nesplnil požiadavku, v zmysle ktorej musí vykonávajúcí súdny orgán disponovať objektívnymi, spoľahlivými, presnými a náležite aktualizovanými informáciami, aby mohol konštatovať, že existuje závažné, skutočné, konkrétne a individuálne nebezpečenstvo porušenia základných práv hľadanej osoby.

¹⁷ Pozri rozsudok Tribunal Constitucional (Ústavný súd) zo 17. februára 2021 (č. 34/2021, BOE č. 69 z 22. marca 2021, s. 32889). Vnútroštátny súd spresňuje, že tento rozsudok bol vydaný v nadväznosti na opravný prostriedok, ktorý podala jedna z odsúdených osôb, ktorá sa podľa jej názoru nachádzala v rovnakej situácii, ako pán Puig Gordi.

¹⁸ *Moniteur belge* z 19. decembra 2003, s. 60075.

34. V tejto súvislosti Tribunal Supremo (Najvyšší súd) rozhodol prerušiť konanie a predložiť Súdnemu dvoru návrh na začatie prejudiciálneho konania o týchto otázkach:

- „1. Umožňuje [rámcové rozhodnutie 2002/584], aby vykonávajúci súdny orgán odmietol odovzdanie vyžiadanej osoby na základe európskeho zatykača z dôvodov, ktoré sú uvedené v jeho vnútroštátnom práve, ale nie sú stanovené ako také v rámcovom rozhodnutí?
2. Ak by odpoveď na predchádzajúcu otázku bola kladná, na účely zaručenia vykonateľnosti európskeho zatykača a náležitého použitia nástroja upraveného v článku 15 ods. 3 [rámcového rozhodnutia 2002/584]:

Musí súdny orgán vydávajúci zatykač preskúmať a analyzovať jednotlivé právne poriadky štátov s cieľom vziať do úvahy prípadné dôvody odmietnutia európskeho zatykača, ktoré nie sú stanovené v [rámcovom rozhodnutí 2002/584]?

3. So zreteľom na odpovede na predchádzajúce otázky, berúc do úvahy, že podľa článku 6 ods. 1 [rámcového rozhodnutia 2002/584] sa právomoc súdneho orgánu vydávajúceho zatykač na vydanie európskeho zatykača určuje podľa práva štátu vydávajúceho zatykač:

Má sa článok 6 ods. 1 [rámcového rozhodnutia 2002/584] vykladať v tom zmysle, že vykonávajúci súdny orgán môže spochybníť právomoc súdneho orgánu vydávajúceho zatykač konať v konkrétnej trestnej veci a odmietnuť odovzdanie z dôvodu, že podľa jeho názoru súdny orgán vydávajúci zatykač nemá právomoc vydať ho?

4. V súvislosti s prípadnou možnosťou preskúmania rešpektovania základných práv vyžiadanej osoby v štáte vydávajúcom zatykač zo strany vykonávajúceho súdneho orgánu:

- a) Umožňuje [rámcové rozhodnutie 2002/584], aby vykonávajúci súdny orgán odmietol odovzdanie vyžiadanej osoby, lebo sa na základe správy pracovnej skupiny, ktorú vnútroštátnemu vykonávajúcemu orgánu predložila samotná vyžiadaná osoba, domnieva, že v členskom štáte vydávajúcom zatykač existuje riziko porušenia jej základných práv?

- b) Na účely predchádzajúcej otázky, predstavuje taká správa objektívnu, spoľahlivú, presnú a náležite aktualizovanú informáciu na odôvodnenie odmietnutia odovzdania vyžiadanej osoby na základe vážneho rizika porušenia jej základných práv so zreteľom na judikatúru Súdneho dvora?

- c) V prípade kladnej odpovede na predchádzajúcu otázku, aké dôkazy vyžaduje právo Únie na to, aby členský štát mohol dospieť k záveru, že v členskom štáte vydávajúcom zatykač existuje riziko porušenia základných práv, ktoré uvádza vyžiadaná osoba a ktoré odôvodňujú odmietnutie európskeho zatykača?

5. Má na odpovede na predchádzajúce otázky vplyv okolnosť, že osoba, o odovzdanie ktorej odovzdanie sa žiada, mohla v konaní na súdoch štátu vydávajúceho zatykač, dokonca na dvoch stupňoch, namietat nedostatok právomoci súdneho orgánu vydávajúceho zatykač, napadnúť svoj zatykač a domáhať sa záruky svojich základných práv?

6. Má na odpovede na predchádzajúce otázky vplyv okolnosť, že vykonávajúci súdny orgán odmietne vykonať európsky zatykač z dôvodov, ktoré nie sú výslovne uvedené v [rámcovom rozhodnutí 2002/584], konkrétne preto, lebo konštatuje nedostatok právomoci súdneho orgánu vydávajúceho zatykač a vážne riziko porušenia základných práv v štáte vydávajúcom zatykač, a urobí tak bez toho, aby si vyžiadal od súdneho orgánu vydávajúceho zatykač špecifické ďalšie informácie, ktoré majú vplyv na uvedené rozhodnutie?
7. Ak z odpovedí na predchádzajúce otázky vyplynie, že za okolností daného prípadu [rámcové rozhodnutie 2002/584] bráni odmietnutiu odovzdania osoby na základe uvedených dôvodov odmietnutia:

Bránilo by [rámcové rozhodnutie 2002/584] tomu, aby Tribunal Supremo (Najvyšší súd) vydal nový európsky zatykač na tú istú osobu a vo vzťahu k tomu istému členskému štátu?“

35. Páni Puig Gordi, Puigdemont Casamajó, Comín Oliveres, panie Clara Ponsatíová Obiolsová, Marta Roviraová Vergéssová, Anna Gabrielová Sabatéová, Ministerio Fiscal (Ministerstvo financií, Španielsko), španielska, belgická, poľská, rumunská vláda, ako aj Európska komisia predložili svoje písomné pripomienky. Pojednávanie vo veci sa konalo 5. apríla 2022.

III. Posúdenie

36. Vo všeobecnosti sa vnútroštátny súd predloženými otázkami snaží docieľiť, aby Súdny dvor spresnil podmienky, ktoré vykonávajúcemu súdnemu orgánu umožňujú odmietnuť vykonať európsky zatykač, pretože v prípade odovzdania hľadanej osoby vydávajúcemu súdnemu orgánu hrozí, že bude porušené základné právo tejto osoby na spravodlivý proces pred súdom zriadeným zákonom, ktoré je zakotvené v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd¹⁹, ktorý zodpovedá článku 47 druhému odseku Charty.

37. Tieto otázky vyplývajú prevažne z odôvodnenia uvádzaného vykonávajúcim súdnym orgánom na účely odmietnutia výkonu európskeho zatykača vydaného proti pánovi Puigovi Gordimu.

A. O prípustnosti prejudiciálnych otázok

38. V rýchlosti sa vyjadrím k prípustnosti prejudiciálnych otázok, pričom pripomením, že podľa ustálenej judikatúry platí pre otázky týkajúce sa výkladu práva Únie prezumpcia relevantnosti. Súdny dvor môže odmietnuť návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný vnútroštátnym súdom len vtedy, ak je zjavné, že požadovaný výklad alebo posúdenie platnosti právneho predpisu Únie nemá nijakú súvislosť s existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej, ak ide o hypotetický problém, alebo aj ak Súdny dvor nedisponuje skutkovými ani právnymi podkladmi potrebnými na užitočnú odpoveď na otázky, ktoré mu boli položené.²⁰

39. Vo svojom rozsudku z 25. júla 2018, AY (Zatykač – Svedok)²¹, však Súdny dvor rozhodol o prípustnosti otázok, ktoré položil vydávajúci súdny orgán s cieľom vymedziť rozsah právomoci vykonávajúceho súdneho orgánu po neúspešnom vydaní európskych zatykačov.²²

¹⁹ Podpísaný v Ríme 4. novembra 1950, ďalej len „EDLP“.

²⁰ Pozri najmä rozsudok z 28. januára 2021, Specializirana prokuratura [(Poučenie o právach) (C-649/19, ďalej len „rozsudok Specializirana prokuratura (Poučenie o právach)“], EU:C:2021:75, bod 36 a citovaná judikatúra].

²¹ (C-268/17, ďalej len „rozsudok AY (Zatykač – Svedok)“, EU:C:2018:602).

²² Pozri rozsudok AY (Zatykač – Svedok) (bod 31).

40. Pri prijímaní tohto rozhodnutia Súdny dvor zohľadnil na jednej strane tú skutočnosť, že podľa tvrdení uvádzaných vnútroštátnym súdom, sa tento súd na Súdny dvor obrátil preto, aby v závislosti od odpovedí na predložené otázky prijal alebo neprijal rozhodnutie o zrušení európskeho zatykača. Nemožno preto tvrdiť, že položené otázky nijako nesúvisia s existenciou alebo predmetom konania prebiehajúceho pred vnútroštátnym súdom, ani že by šlo o hypotetický problém²³.

41. Na druhej strane Súdny dvor rozhodol, že prípustnosť návrhu na začatie prejudiciálneho konania nespochybňuje ani okolnosť, že položené otázky sa týkajú povinností vykonávacieho súdneho orgánu, hoci vnútroštátny súd je súdny orgán vydávajúci európsky zatykač. Vydanie európskeho zatykača má totiž za následok možné zatknutie vyžadanej osoby, a preto zasahuje do osobnej slobody tejto osoby. Súdny dvor však už rozhodol, že pokiaľ ide o konania týkajúce sa európskeho zatykača, zaručenie dodržania základných práv patrí predovšetkým do zodpovednosti vydávajúceho členského štátu.²⁴

42. Opierajúc sa o uvedenú argumentáciu, Súdny dvor vo svojom rozsudku vo veci Specializirana prokuratura (Poučenie o právach) taktiež konštatoval, že s cieľom zaručiť tieto práva, čo môže viesť súdny orgán k prijatiu rozhodnutia o vydaní európskeho zatykača, je potrebné, aby takýto orgán mal možnosť obrátiť sa na Súdny dvor s prejudiciálnym návrhom.²⁵

43. Uplatnenie tejto judikatúry v konaní v tejto veci podľa mňa nevyvoláva nijaké pochybnosti. V rozsahu, v akom sa systém európskeho zatykača premieta konkrétne v podobe vzťahu medzi dvomi súdnymi orgánmi, musí mať totiž jeden alebo druhý z týchto orgánov možnosť požiadať Súdny dvor o spresnenia s cieľom predísť alebo vyriešiť prípadné poruchy vo fungovaní tohto systému. Ako správne poznamenáva Komisia vo svojich pripomienkach, je potrebné zabrániť asymetrii v možnosti súdov vydávajúceho alebo vykonávajúceho členského štátu predložiť Súdnemu dvoru návrh na začatie prejudiciálneho konania. Problém nemá hypotetickú povahu, pretože jeho vyriešenie je potrebné na to, aby sa vydávajúcemu súdnemu orgánu umožnilo rozhodnúť o zrušení alebo vydaní európskeho zatykača v rámci prebiehajúceho trestného konania.²⁶ Navyše uplatnenie tejto judikatúry si podľa môjho názoru v prejednávanej veci nevyžaduje, aby sa otázky predložené vnútroštátnym súdom v celom rozsahu zhodovali s dôvodmi, ktoré odvolací súd uviedol vo svojom rozhodnutí o odmietnutí vykonania sporného európskeho zatykača.

44. Vo veci samej preskúmam v rámci nasledujúcich úvah prejudiciálne otázky predložené vnútroštátnym súdom v troch krokoch.

45. Najskôr sa budem zaoberať prvou prejudiciálnou otázkou, v rámci ktorej spresním, či a prípadne za akých podmienok môže členský štát stanoviť dôvod nevykonania, ktorý nie je výslovne upravený v rámcovom rozhodnutí 2002/584.

46. Následne posúdím spoločne tretiu až šiestu prejudiciálnu otázku, ktoré sú v zásade zamerané na spresnenie podmienok, za ktorých môže vykonávajúcí súdny orgán odmietnuť vykonať európsky zatykač z dôvodu založeného na predpoklade, že vydávajúci súdny orgán nemá právomoc vydať tento európsky zatykač a rozhodnúť o vine hľadanej osoby.

²³ Pozri rozsudok AY (Zatykač – Svedok) (bod 27).

²⁴ Pozri najmä rozsudok AY (Zatykač – Svedok) (bod 28 a citovaná judikatúra).

²⁵ Bod 39 tohto rozsudku a citovaná judikatúra.

²⁶ Pozri rozsudok Specializirana prokuratura (Poučenie o právach) (bod 38).

47. V rámci tretieho kroku odpoviem na siedmu prejudiciálnu otázku, ktorej cieľom je zistiť, či má vydávajúci súdny orgán po odmietnutí vykonať európsky zatykač obmedzenú možnosť vydať nový európsky zatykač.

B. O prvej otázke

48. Svojou prvou prejudiciálnou otázkou sa vnútroštátny súd v zásade pýta, či sa má rámcové rozhodnutie 2002/584 vykladať v tom zmysle, že vykonávaciemu súdnemu orgánu umožňuje odmietnuť vykonať európsky zatykač s odkazom na dôvod nevykonania, ktorý je upravený vo vnútroštátnom práve, avšak neuvádza sa výslovne v rámcovom rozhodnutí.

49. Súdny dvor už rozhodol, že v oblasti, na ktorú sa vzťahuje rámcové rozhodnutie 2002/584, sa zásada vzájomného uznávania, ktorá predstavuje, ako to vyplýva najmä z odôvodnenia 6 tohto rámcového rozhodnutia, „základný kameň“ súdnej spolupráce v trestných veciach, uplatňuje v článku 1 ods. 2 tohto rámcového rozhodnutia, ktorý zakotvuje pravidlo, podľa ktorého sú členské štáty povinné vykonať každý európsky zatykač na základe zásady vzájomného uznávania a v súlade s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia. Vykonávajúce súdne orgány teda môžu v zásade odmietnuť vykonať takýto zatykač len z dôvodov nevykonania, ktoré sú vyčerpávajúcim spôsobom upravené v rámcovom rozhodnutí 2002/584, pričom výkon európskeho zatykača možno podriaďiť iba podmienkam, ktoré sú taxatívne stanovené v článku 5 tohto rámcového rozhodnutia. V dôsledku toho platí, že vzhľadom na to, že kým vykonanie európskeho zatykača je pravidlom, odmietnutie vykonania je poňaté ako výnimka, ktorá sa musí vykladať reštriktívne.²⁷

50. Rámcové rozhodnutie 2002/584 pritom výslovne upravuje dôvody pre povinné nevykonanie (článok 3) a nepovinné nevykonanie (články 4 a 4a) európskeho zatykača, ako aj záruky, ktoré musí vydávajúci členský štát poskytnúť v zvláštnych prípadoch (článok 5).²⁸

51. Súdny dvor však rozšíril prípady, v ktorých je potrebné odmietnuť výkon európskeho zatykača nad rámec dôvodov nevykonania, ktoré sú výslovne uvedené v článkoch 3, 4 a 4a tohto rámcového rozhodnutia.

52. V tomto ohľade rozhodol v prvom rade, že vykonanie sa musí odmietnuť, ak európsky zatykač nespĺňa podmienky zákonnosti upravené v článku 8 ods. 1 uvedeného rámcového rozhodnutia.²⁹ Následne sa domnieval, že článok 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 odôvodňuje ukončenie vykonávacieho postupu s cieľom zabrániť v niektorých výnimočných prípadoch porušeniu základných práv.³⁰ Napokon sa domnieval, že zásada vzájomného uznávania bola relevantná len pre európske zatykače v zmysle článku 1 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia, čo vyžaduje, aby neboli vykonané európske zatykače, ktoré neboli vydané „súdnym orgánom“ v zmysle článku 6 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia³¹ alebo ktoré boli vydané v konaní nespĺňajúcom požiadavku účinnej súdnej ochrany.³²

²⁷ Pozri najmä rozsudok Minister for Justice and Equality (Nedostatky súdneho systému) (bod 41 a citovaná judikatúra).

²⁸ Pozri najmä rozsudok Minister for Justice and Equality (Nedostatky súdneho systému) (bod 42 a citovaná judikatúra).

²⁹ Pozri rozsudok z 1. júna 2016, Bob-Dogi (C-241/15, EU:C:2016:385, body 63 a 64).

³⁰ Pozri najmä rozsudok Minister for Justice and Equality (Nedostatky súdneho systému) (body 44 a 45, ako aj citovaná judikatúra).

³¹ Pozri najmä rozsudok Openbaar Ministerie (Nezávislosť súdneho orgánu vydávajúceho zatykač) (bod 38 a citovaná judikatúra).

³² Pozri najmä rozsudky z 24. novembra 2020, Openbaar Ministerie (Falšovanie listín) (C-510/19, EU:C:2020:953, bod 46 a citovaná judikatúra), a z 10. marca 2021, PI (C-648/20 PPU, EU:C:2021:187, bod 38 a citovaná judikatúra).

53. Vo všetkých situáciách, ktoré by mohli viesť vykonávajúci súdny orgán k odmietnutiu výkonu európskeho zatykača, Súdny dvor v každom prípade založil svoje odôvodnenie na ustanoveniach rámcového rozhodnutia 2002/584, prípadne vykladaných so zreteľom na články 4 a 47 Charty.

54. Naproti tomu dôvod nevykonania upravený vo vnútroštátnom práve členského štátu, ktorý nevyplýva z ustanovenia tohto rámcového rozhodnutia vykladaného Súdnym dvorom, nie je prípustný.

55. Z uvedeného vyplýva, že rámcové rozhodnutie 2002/584 sa podľa môjho názoru musí vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby súdny vykonávací orgán odmietol vykonať európsky zatykač, opierajúc sa o dôvod nevykonania, ktorý je upravený jeho vnútroštátnym právom, avšak neuvádza sa v tomto rámcovom rozhodnutí.

56. S cieľom poskytnúť úplnú odpoveď vnútroštátnemu súdu však považujem za potrebné spresniť, že v prejednávanej veci dôvod nevykonania, ktorý je predmetom diskusie a o ktorý sa belgické súdy opierali, keď odmietli vykonať európsky zatykač vydaný na pána Puiga Gordiho, vyplýva z článku 4 ods. 5 bodu 5 zákona o európskom zatykači, ktorý stanovuje že „vykonanie európskeho zatykača sa odmietne..., ak existujú skutočné dôvody, na základe ktorých sa možno domnievať, že vykonanie európskeho zatykača by zasiahlo do základných práv dotknutej osoby tak, ako sú upravené v článku 6 [ZEÚ]“.

57. Takéto ustanovenie nie je výnimočné vo vnútroštátnom práve členských štátov³³ a odráža snahu normotvorcu Únie vytvoriť systém rešpektujúci základné práva osoby, na ktorú bol európsky zatykač vydaný.

58. V tomto zmysle pripomínam, že článok 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 stanovuje, že toto rozhodnutie „nebude meniť povinnosť rešpektovať základné práva a všeobecné právne zásady zakotvené v článku 6 [ZEÚ]“. Odôvodnenia 10, 12 a 13 tohto rámcového rozhodnutia sú v tomto ohľade taktiež relevantné.³⁴

³³ Ako uvádza Komisia vo svojej správe predloženej Európskemu parlamentu o vykonávaní rámcového rozhodnutia Rady z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi z 2. júla 2020 [COM(2020) 270 final, s. 9], „veľká väčšina členských štátov výslovne transponovala povinnosť dodržiavať základné práva a základné právne zásady, niektoré štáty vo všeobecnom vyjadrení a iné prostredníctvom konkrétneho odkazu na práva uvedené v odôvodneniach 12 a 13. Napríklad v niektorých vnútroštátnych transpozíciách sa nachádzajú všeobecné odkazy na zmluvy o ľudských právach a základných slobodách... a/alebo článok 6 [ZEÚ]. Niektoré členské štáty transponovali článok 1 ods. 3 [tohto] rámcového rozhodnutia tak, že uvádzajú len odkaz na [EDLP], pričom vynechávajú odkaz na [Chartu]“.

³⁴ Podľa odôvodnenia 10 uvedeného rámcového rozhodnutia „mechanizmus európskeho zatykača je založený na vysokej miere dôvery medzi členskými štátmi; jeho vykonávanie sa môže pozastaviť iba v prípade vážneho a pretrvávajúceho porušovania zásad uvedených v článku 6 ods. 1 [ZEÚ] jedným z členských štátov, zisteného Radou v zmysle článku 7 ods. 1 uvedenej zmluvy, s následkami uvedenými v článku 7 ods. 2 zmluvy“. Odôvodnenie 12 tohto rámcového rozhodnutia ďalej stanovuje, že toto rozhodnutie „rešpektuje základné práva a dodržiava zásady uznané v článku 6 [ZEÚ] a vyjadrené v Charte... najmä jej kapitoly VI. Nič v tomto [rámcovom rozhodnutí 2002/584] sa nemôže vykladať ako zákaz odmietnutia odovzdať osobu, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, keď existujú dôvody domnievať sa, na základe objektívnych skutočností, že uvedený zatykač bol vydaný s cieľom trestného stíhania alebo potrestania osoby z dôvodu jej pohlavia, rasy, náboženského vyznania, etnického pôvodu, národnosti, jazyka, politického zmýšľania alebo sexuálnej orientácie, alebo že postavenie tejto osoby môže byť predpojaté z niektorého z uvedených dôvodov“. Okrem toho odôvodnenie 13 tohto rámcového rozhodnutia odráža článok 4 a článok 19 ods. 2 Charty, keď sa v ňom uvádza, že „žiadna osoba by sa nemala previesť, vypovedať alebo vydať do štátu, kde jej vážne hrozí výkon trestu smrti, mučenia alebo iného neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania alebo potrestania“.

59. Ako som už uviedol vyššie, Súdny dvor pripustil, že obmedzenia zásad uznávania a vzájomnej dôvery medzi členskými štátmi možno uplatniť „za výnimočných okolností“³⁵, pričom svoje odôvodnenie založil najmä na článku 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584.³⁶

60. Nižšie uvedené úvahy ma privádzajú k pripomenutiu tej skutočnosti, že podmienky, ktoré je vykonávací súdny orgán povinný dodržať na to, aby mohol odmietnuť vykonať európsky zatykač, ak existujú vážne dôvody, na základe ktorých sa môže domnievať, že výkon tohto zatykača by zasiahol do základných práv dotknutej osoby, sa musia vykladať reštriktívne, s cieľom zaručiť, že odmietnutie vykonania si zachová povahu výnimky.

61. S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti podľa môjho názoru nemožno samo osebe kritizovať, že členský štát vo svojom vnútroštátnom práve upravuje možnosť vykonávacieho súdneho orgánu odmietnuť vykonať európsky zatykač z takýchto dôvodov, keďže sa aj samotný Súdny dvor opieral o článok 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584, keď pripustil, že možno obmedziť zásady uznávania a vzájomnej dôvery medzi členskými štátmi. Rád by som však upozornil na dôležitý rozdiel spočívajúci v tom, že vnútroštátne ustanovenie, akým je článok 4 ods. 5 bod 5 zákona o európskom zatykači, sa musí nepochybne, tak ako akékoľvek vnútroštátne ustanovenie vykonávajúce právo Únie, vykladať v súlade s týmto právom. Vykonávajúci súdny orgán sa teda nemôže odvolávať na takéto ustanovenie s cieľom povinne a automaticky odmietnuť vykonať európsky zatykač v prípade porušenia základných práv dotknutej osoby,³⁷ odhliadnuc od ustálenej judikatúry, ktorá striktno vymedzuje podmienky, za ktorých môže vydávajúcí súdny orgán pristúpiť k takémuto odmietnutiu.

62. Z uvedených dôvodov navrhujem odpovedať na prvú prejudiciálnu otázku v tom zmysle, že rámcové rozhodnutie 2002/584 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby vykonávací súdny orgán odmietol vykonať európsky zatykač s odvolaním sa na dôvod nevykonania, ktorý je upravený v jeho vnútroštátnom práve, ale ktorý sa neuvádza v tomto rámcovom rozhodnutí. Na rozdiel od toho uvedené rámcové rozhodnutie nebráni vnútroštátnemu ustanoveniu, ktoré vykonáva článok 1 ods. 3 tohto rámcového rozhodnutia a zároveň upravuje možnosť vykonávacieho súdneho orgánu nevykonať európsky zatykač, ak má vážne dôvody domnievať sa, že vykonanie tohto zatykača by viedlo k zásahu do základných práv dotknutej osoby pod podmienkou, že toto ustanovenie sa uplatní v súlade s judikatúrou Súdneho dvora, ktorá stanovuje prísne podmienky takéhoto odmietnutia.

63. S ohľadom na odpoveď na prvú prejudiciálnu otázku, ktorú navrhujem Súdnemu dvoru, nie je podľa môjho názoru potrebné odpovedať na druhú prejudiciálnu otázku.

³⁵ Pozri najmä rozsudky Aranyosi a Căldăraru (bod 82 a citovaná judikatúra), ako aj Minister for Justice and Equality (Nedostatky súdneho systému) (bod 43).

³⁶ Pozri najmä rozsudky Aranyosi et Căldăraru (bod 83) a Minister for Justice and Equality (Nedostatky súdneho systému) (bod 45). Pozri tiež návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Campos Sánchez-Bordona v spojených veciach L a P (Nezávislosť súdneho orgánu vydávajúceho zatykač) (C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:925), v ktorých generálny advokát konštatuje, že: „Súdny dvor uznal, že okrem prípadov výslovne uvedených v rámcovom rozhodnutí (články 3 až 5) – vykonanie európskeho zatykača možno odmietnuť aj „za výnimočných okolností“, ktoré vzhľadom na svoju závažnosť vyžadujú obmedzenie zásady vzájomného uznávania a zásady vzájomnej dôvery medzi členskými štátmi, na ktorých je založená justičná spolupráca v trestných veciach“ (bod 39).

³⁷ V tomto zmysle je potrebné zdôrazniť skutočnosť, že vykonávací súdny orgán by bol až na základe rozhodnutia Európskej rady, na základe ktorého by Rada pozastavila uplatňovanie rámcového rozhodnutia 2002/584 vo vzťahu k dotknutému členskému štátu na základe článku 7 ods. 2 a 3 ZEÚ, povinný automaticky odmietnuť výkon európskeho zatykača vydaného týmto členským štátom: pozri najmä rozsudok Openbaar Ministerie (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač) (bod 65 a citovaná judikatúra).

C. O tretej až šiestej otázke

64. Ako už bolo uvedené vyššie, preskúvam spoločne tretiu až šiestu prejudiciálnu otázku, keďže ich spoločným cieľom je spresniť podmienky, za ktorých môže vykonávajúci súdny orgán odmietnuť vykonať európsky zatykač z dôvodu založeného na nedostatku právomoci vydávajúceho súdneho orgánu na vydanie takéhoto európskeho zatykača a súdenie hľadanej osoby.

65. V tomto zmysle vnútroštátny súd žiada o objasnenie viacerých hľadísk. V prvom rade môže takýto dôvod nevykonania vyplývať z článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584? Následne, ako ústredná otázka predložená Súdnemu dvoru, za akých podmienok môže vykonávací súdny orgán na základe článku 1 ods. 3 tohto rámcového rozhodnutia odmietnuť vykonať európsky zatykač z dôvodu údajného rizika porušenia základného práva na spravodlivý proces chráneného článkom 47 druhým odsekom Charty? Napokon, aký vplyv môže mať na odpoveď na túto poslednú uvedenú otázku na jednej strane tá skutočnosť, že hľadaná osoba sa pred súdnymi orgánmi vydávajúceho členského štátu mohla domáhať ochrany jej základných práv a spochybníť právomoc súdov, a na druhej strane prípadná existencia povinnosti vykonávacieho súdneho orgánu, ktorý má v úmysle odmietnuť výkon európskeho zatykača, požiadať vydávajúci súdny orgán o doplňujúce informácie podľa článku 15 ods. 2 uvedeného rámcového rozhodnutia.

1. Môže dôvod nevykonania založený na tom, že vydávajúci súdny orgán nemá právomoc vydať európsky zatykač, vyplývať z článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584?

66. Poznnamenávam, že rámcové rozhodnutie 2002/584, a osobitne jeho články 3, 4 a 4a neobsahujú nijaké ustanovenie, ktoré by výslovne upravovalo dôvod nevykonania založený na tom, že vydávajúci súdny orgán by nemal právomoc vydať európsky zatykač. Takýto dôvod nevykonania navyše podľa môjho názoru nemožno odvodiť ani z článku 6 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia.

67. Súdny dvor už rozhodol, že zásada vzájomného uznávania predpokladá, že len európske zatykače v zmysle článku 1 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 sa musia vykonať v súlade s ustanoveniami tohto rozhodnutia, čo si vyžaduje, aby bol takýto zatykač, ktorý sa v zmysle uvedeného ustanovenia považuje za „súdne rozhodnutie“ vydaný „súdnym orgánom“ v zmysle článku 6 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia.³⁸

68. Pripomínam, že v zmysle tohto ustanovenia „vydávajúci súdny orgán bude súdny orgán vydávajúceho členského štátu, ktorý je oprávnený vydať európsky zatykač v zmysle právnych predpisov tohto štátu“.

69. Okrem toho článok 6 ods. 3 rámcového rozhodnutia stanovuje, že „každý členský štát bude informovať Generálny sekretariát Rady o príslušnom súdnom orgáne podľa svojich právnych predpisov“. Podľa tohto ustanovenia Španielske kráľovstvo informovalo Radu o tom, že podľa článku 35 Ley 23/2014 de reconocimiento mutuo de resoluciones penales en la Unión Europea (zákon č. 23/2014 o vzájomnom uznávaní súdnych rozhodnutí v trestných veciach v Európskej únii)³⁹ z 20. novembra 2014 patria medzi orgány, ktoré majú právomoc vydať európsky zatykač,

³⁸ Pozri najmä Openbaar Ministerie (Nezávislosť súdneho orgánu vydávajúceho zatykač) (bod 38 a citovaná judikatúra).

³⁹ BOE č. 282 z 21. novembra 2014, s. 95437.

sudca alebo súd konajúci vo veci, v rámci ktorej je potrebné vydať takýto rozkaz.⁴⁰ Existuje taktiež zhoda medzi právomocou súdneho orgánu rozhodnúť vo veci samej a právomocou tohto orgánu vydať európsky zatykač na účely trestného stíhania.

70. Ako rozhodol Súdny dvor najmä vo svojom rozsudku z 27. mája 2019, OG a PI (Prokuratúry v Lübecku a Zwickau)⁴¹, konštatoval, pojmem „súdny orgán“ použitý v článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 sa neobmedzuje len na označenie sudcov alebo súdov členského štátu, ale musí sa chápať v širšom zmysle tak, že sa môže vzťahovať aj na orgány, ktoré sa podieľajú na výkone spravodlivosti v trestných veciach v tomto členskom štáte, najmä na rozdiel od správnych orgánov alebo policajných orgánov, ktoré sú súčasťou výkonnej moci.⁴²

71. Navyše podľa Súdneho dvora pojem „súdny orgán“ v zmysle článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 predpokladá, že dotknutý orgán koná nezávisle pri výkone svojich funkcií spojených s vydaním európskeho zatykača.⁴³

72. Ak nie sú splnené kritériá platné na vymedzenie pojmu „súdny orgán“ v zmysle článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584, vykonávací súdny orgán môže odmietnuť vykonať európsky zatykač. Ak sú naproti tomu tieto kritériá splnené, nemyslím si, že by znenie tohto ustanovenia v rozsahu, v akom sa týka súdneho orgánu, ktorý „má právomoc vydať európsky zatykač podľa právnych predpisov tohto štátu“, bolo možné vykladať v tom zmysle, že vykonávajúcemu súdnemu orgánu priznáva možnosť posúdiť právomoc vydávajúceho súdneho orgánu vydať sporný európsky zatykač a odmietnuť vykonať takýto zatykač, ak sa domnieva, že uvedený orgán nemá takúto právomoc.

73. Ak by sa totiž pripustilo, že článok 6 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia priznáva vykonávajúcemu súdnemu orgánu právo posudzovať právomoc vydávajúceho súdneho orgánu, bolo by to v rozpore so zásadou procesnej autonómie, podľa ktorej môžu členské štáty podľa svojho vnútroštátneho práva určiť „súdny orgán“, ktorý má právomoc vydať európsky zatykač.⁴⁴ Vykonávaciemu súdnemu orgánu preto s ohľadom na rozdelenie funkcií medzi tento orgán a vydávajúci súdny orgán neprináleží skúmať, či má tento posledný uvedený orgán právomoc vydať európsky zatykač v súlade s organizačnými pravidlami a procesným poriadkom vydávajúceho členského štátu. Od okamihu, keď európsky zatykač vydal „súdny orgán“ v zmysle článku 6 ods. 1 uvedeného rámcového rozhodnutia, musí vykonávajúci súdny orgán vychádzať z predpokladu, že vydávajúci súdny orgán dodržiava vnútroštátne pravidlá, ktoré definujú jeho právomoc.

⁴⁰ Pozri Rada Európskej únie, vyhlásenia Španielskeho kráľovstva z 23. apríla 2015 po prijatí zákona č. 23/2014 z 20. novembra 2014 o vzájomnom uznávaní rozhodnutí v trestných veciach v Európskej únii (dokument č. 8138/15, s. 2, dostupný na adrese: <https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-8138-2015-INIT/fr/pdf>).

⁴¹ (C-508/18 a C-82/19 PPU, ďalej len „rozsudok OG a PI (Prokuratúry v Lübecku a Zwickau)“, EU:C:2019:456).

⁴² Bod 50 tohto rozsudku a citovaná judikatúra.

⁴³ Pozri najmä rozsudok Openbaar Ministerie (Nezávislosť súdneho orgánu vydávajúceho zatykač) (bod 38 a citovaná judikatúra). Okrem toho Súdny dvor spresnil, že pojem „vykonávajúci súdny orgán“ v zmysle článku 6 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2002/584 sa podobne ako pojem „súdny orgán vydávajúci zatykač“ v zmysle článku 6 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia týka buď sudcu, alebo súdu, alebo súdneho orgánu, akým je prokuratúra členského štátu, ktorá sa podieľa na výkone spravodlivosti tohto členského štátu a ktorá má požadovanú nezávislosť vo vzťahu k výkonnej moci, pozri najmä rozsudok z 28. apríla 2022, C a CD (Právne prekážky výkonu rozhodnutia o odovzdaní) (C-804/21 PPU, EU:C:2022:307, bod 61 ako aj citovaná judikatúra).

⁴⁴ Pozri najmä rozsudok OG a PI (Prokuratúry v Lübecku a Zwickau) (bod 48 a citovaná judikatúra).

74. Možno zhrnúť, že ak nemožno zmysel a rozsah pojmu „súdny orgán“ v zmysle článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 ponechať na posúdenie každého členského štátu,⁴⁵ a ak si na celom území Únie vyžaduje autonómny a jednotný výklad,⁴⁶ pravidlá určujúce právomoc takéhoto orgánu vydať európsky zatykač patria do rámca procesnej autonómie vydávajúceho členského štátu, do ktorej vykonávajúci súdny orgán nemôže na základe tohto ustanovenia zasahovať. Akýkoľvek iný výklad by odporoval zásade vzájomného uznávania.

75. Vyššie uvedené sa samozrejme nijako nedotýka súdneho preskúmania, ktoré by sa mohlo vykonať vo vydávajúcom členskom štáte buď z úradnej moci, alebo z podnetu osoby, o ktorej odovzdanie sa žiada, s cieľom overiť, či boli dodržané vnútroštátne pravidlá určujúce právomoc vydávajúceho súdneho orgánu.

76. Podľa môjho názoru sa má s ohľadom na tieto skutočnosti článok 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 vykladať v tom zmysle, že vykonávaciemu súdnemu orgánu neumožňuje posudzovať, či má vydávací súdny orgán podľa vnútroštátnych právnych predpisov vydávajúceho členského štátu právomoc vydať európsky zatykač.

2. Za akých podmienok môže vykonávajúci súdny orgán odmietnuť na základe článku 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 vykonať európsky zatykač v prípade údajného rizika porušenia základného práva na spravodlivý proces pred súdom vopred zriadeným zákonom zaručeného článkom 47 druhým odsekom Charty?

77. V tomto bode ide o spresnenie podmienok, za ktorých môže článok 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584, ako základ prípadnej odchýlky od zásady vzájomného uznávania, umožniť vykonávajúcemu súdnemu orgánu odmietnuť vydať európsky zatykač v prípade údajného rizika porušenia základného práva hľadanej osoby na spravodlivý proces pred súdom vopred zriadený zákonom zaručeného článkom 47 druhým odsekom Charty.

78. Na úvod poznamenávam, že odpoveď na túto otázku sa podľa môjho názoru musí spravovať domnienkou, ktorá sa uplatní v rámci každého posúdenia v tejto oblasti, a to konkrétne, že „zásada vzájomnej dôvery medzi členskými štátmi má v práve Únie podstatný význam vzhľadom na to, že umožňuje vytvorenie a zachovanie priestoru bez vnútorných hraníc. Konkrétnejšie, zásada vzájomnej dôvery, najmä pokiaľ ide o priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, ukladá každému z týchto štátov povinnosť predpokladať, že okrem výnimočných okolností všetky ostatné členské štáty dodržia právo Únie a predovšetkým základné práva uznané týmto právom“⁴⁷.

79. Takáto domnienka o existencii vzájomnej dôvery v národných systémoch ochrany základných práv predpokladá, ako uviedol Súdny dvor vo svojom stanovisku 2/13 (Pristúpenie Únie k EDLP), že „členské štáty tak môžu byť pri uplatňovaní práva Únie povinné na základe práva Únie predpokladať dodržiavanie základných práv zo strany ostatných členských štátov, takže nielenže *nemôžu* od iného členského štátu požadovať vyššiu vnútroštátnu úroveň ochrany základných práv, než akú zaručuje právo Únie, ale *nemôžu* ani – *okrem výnimočných prípadov* – *overovať, či tento iný členský štát skutočne v konkrétnom prípade dodržal základné práva zaručené Úniou*“⁴⁸.

⁴⁵ Pozri najmä rozsudok OG a PI (Prokuratúry v Lübecku a Zwickau) (bod 48 a citovaná judikatúra).

⁴⁶ Pozri najmä rozsudok OG a PI (Prokuratúry v Lübecku a Zwickau) (bod 49 a citovaná judikatúra).

⁴⁷ Pozri najmä stanovisko 2/13 (Pristúpenie Únie k EDLP) z 18. decembra 2014 [EU:C:2014:2454, ďalej len „stanovisko 2/13 (Pristúpenie Únie k EDLP)“, bod 191 a citovaná judikatúra], ako aj vo veciach týkajúcich sa európskeho zatykača, rozsudok Openbaar Ministerie (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač) (bod 40 a citovaná judikatúra)].

⁴⁸ Pozri stanovisko 2/13 (Pristúpenie Únie k EDLP) (bod 192, kurzívou zvýraznil generálny advokát).

Odvtedy sa Súdny dvor v otázkach týkajúcich sa európskych zatykačov neodchýlil od smerovania v judikatúre, v ktorej zdôraznil výnimočný charakter kontroly vykonávanej vykonávajúcim súdnym orgánom, čo sa týka dodržania základných práv vo vydávajúcom členskom štáte.⁴⁹ V tejto oblasti ide o vyjadrenie skutočnosti, že povinnosť členských štátov dodržiavať základné práva musí byť vždy v súlade so štruktúrou a cieľmi Únie.⁵⁰

80. V tomto zmysle treba pripomenúť, že rámcové rozhodnutie 2002/584 smeruje zavedením zjednodušeného a efektívneho systému odovzdania osôb odsúdených za porušenie alebo podozrivých z porušenia trestného zákona k zjednodušeniu a zrýchleniu súdnej spolupráce s cieľom prispieť k dosiahnutiu cieľa vytýčeného pre Úniu, a to stať sa priestorom slobody, bezpečnosti a spravodlivosti založeným na vysokom stupni dôvery, ktorá má existovať medzi členskými štátmi.⁵¹

81. Okrem toho som už uviedol, že na dosiahnutie tohto cieľa si zásada vzájomného uznávania vyžaduje, aby sa vykonanie európskeho zatykača považovalo za zásadu, a odmietnutie vykonania malo povahu výnimky vykladanej restriktívne.⁵²

82. V tejto súvislosti Súdny dvor vo svojom rozsudku vo veci Minister for Justice and Equality (Nedostatky súdneho systému) pripustil, že podobne, ako skutočné riziko porušenia článku 4 Charty, mohlo aj riziko porušenia základného práva dotknutej osoby na spravodlivý proces, ktoré upravuje článok 47 druhý odsek Charty výnimočne odôvodňovať odmietnutie vykonania európskeho zatykača.

83. „Vysoký stupeň dôvery medzi členskými štátmi, na ktorom spočíva mechanizmus európskeho zatykača, sa tak [totiž] zakladá na predpoklade, podľa ktorého trestné súdy členského štátu vydávajúceho zatykač, ktoré v nadväznosti na vykonanie európskeho zatykača budú musieť viesť trestné stíhanie alebo konanie týkajúce sa výkonu trestu odňatia slobody, alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody, ako aj trestné konanie vo veci samej, spĺňajú požiadavky týkajúce sa základného práva na spravodlivý proces, zaručeného v článku 47 druhom odseku Charty“⁵³. Podľa Súdného dvora „má toto základné právo... zásadný význam ako záruka ochrany všetkých práv, ktoré osobám podliehajúcim súdnej právomoci vyplývajú z práva Únie, a zachovania spoločných hodnôt členských štátov uvedených v článku 2 ZEÚ, najmä hodnoty právneho štátu“⁵⁴.

84. Dodržiavanie požiadaviek neoddeliteľne spojených s právom na spravodlivý proces zaručeným článkom 47 druhým odsekom Charty je preto základom podmieňujúcim fungovanie systému európskeho zatykača, ktorý rešpektuje práva priznané osobám, na ktoré bol vydaný európsky zatykač.

⁴⁹ Pozri najmä rozsudok Openbaar Ministerie (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač) (bod 41).

⁵⁰ Súdny dvor to konštatoval v rozsudku zo 17. decembra 1970, Internationale Handelsgesellschaft (11/70, EU:C:1970:114, bod 4). Pozri nedávne stanovisko 2/13 (Pristúpenie Únie k EDLP) (bod 170 a citovaná judikatúra).

⁵¹ Pozri najmä rozsudok Openbaar Ministerie (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač) (bod 42 a citovaná judikatúra). Pozri tiež rozsudok z 28. apríla 2022, C a CD (Právne prekážky výkonu rozhodnutia o odovzdaní) (C-804/21 PPU, EU:C:2022:307, bod 51 a citovaná judikatúra).

⁵² Pozri najmä rozsudok Openbaar Ministerie (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač) (body 43 a 44, ako aj citovaná judikatúra).

⁵³ Rozsudok Openbaar Ministerie (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač) (bod 45 a citovaná judikatúra).

⁵⁴ Rozsudok Openbaar Ministerie (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač) (bod 45 a citovaná judikatúra).

85. V tomto zmysle je nesporné, že vydávajúce a vykonávajúce orgány ako orgány povinné uplatňovať ustanovenia rámcového nariadenia 2002/584 musia rešpektovať základné práva chránené Chartou. Aby však systém odovzdávania zavedený týmto rámcovým rozhodnutím fungoval, príslušné právomoci sú v súlade so zásadou vzájomnej dôvery rozdelené medzi tieto dva orgány. Ak by totiž vydávajúci súdny orgán a vykonávací súdny orgán mali právomoc vykonávať rovnaké posúdenia, bola by ohrozená účinnosť a rýchlosť odovzdania. Navyše vzájomná dôvera už vzhľadom na svoju povahu odporuje uskutočneniu vzájomných posúdení každým dotknutým orgánom s cieľom preskúmať dodržanie základných práv v členskom štáte, o ktorého orgán ide. Odmietnutie vykonania európskeho zatykača založené na rozhodnutí vykonávajúceho súdneho orgánu, že existuje riziko porušenia základných práv vo vydávajúcom členskom štáte, môže mať v rámci tejto logiky výlučne povahu výnimky.

86. Takýto názor vyslovil aj Súdny dvor, keď rozhodol, že „hoci prináleží každému členskému štátu, aby s cieľom zaručiť úplné uplatňovanie zásad vzájomnej dôvery a vzájomného uznávania, ktoré sú základom fungovania tohto mechanizmu, zabezpečil zachovanie požiadaviek tohto [základného práva na spravodlivý proces zaručeného článkom 47 druhým odsekom Charty] tým, že sa zdrží každého opatrenia, ktoré by ho mohlo narušiť, čo v konečnom dôsledku podlieha preskúmaniu Súdneho dvora..., existencia reálneho rizika, že v prípade odovzdania osoby, proti ktorej je vydaný európsky zatykač, súdnemu orgánu, ktorý zatykač vydal, bude porušené toto jej základné právo, je spôsobilá umožniť vykonávajúcemu súdnemu orgánu, aby výnimočne nevyhovelo tomuto európskemu zatykaču na základe článku 1 ods. 3 tohto rámcového rozhodnutia“⁵⁵.

87. Existencia skutočného rizika, že osoba, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, bude v prípade jej odovzdania vydávajúcemu súdnemu orgánu vystavená porušeniu jej základného práva na spravodlivý proces, môže výnimočne zmeniť rozdelenie právomocí, ktoré prináležia jednak vydávajúcemu súdnemu orgánu a jednak vykonávajúcemu súdnemu orgánu. V tomto ohľade pripomínam, že v súvislosti s konaním týkajúcim sa európskeho zatykača patrí zaručenie dodržiavania práv osôb, o ktorej odovzdanie sa žiada, v prvom rade do právomoci vydávajúceho členského štátu, v prípade ktorého sa predpokladá, že dodržiava právo Únie a predovšetkým základné práva, ktoré sú právom Únie uznané.⁵⁶

88. Možnosť vykonávacieho súdneho orgánu vyvrátiť takúto domnienku prostredníctvom kontroly existencie rizika porušenia základných práv vo vydávajúcom členskom štáte, ktorá by tento orgán mohla priviesť k odmietnutiu výkonu európskeho zatykača na základe článku 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584, bola prísne vymedzená Súdnym dvorom, ktorý v rozsudku vo veci Aranyosi et Căldăraru, a aj v judikatúre nasledujúcej po vyhlásení tohto rozsudku, vyžaduje dodržiavanie preskúmania v dvoch etapách, ktoré kombinuje systémové posúdenie s individuálnym preskúmaním existencie údajného rizika.

89. Súdny dvor tak rozhodol, že „keď má vykonávajúci súdny orgán, ktorý má rozhodovať o odovzdaní osoby, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, k dispozícii dôkazy o systémových alebo všeobecných nedostatkoch v nezávislosti súdnej moci v členskom štáte, ktorý vydal tento zatykač, nemôže predpokladať, že existujú závažné a preukázané dôvody domnievať sa, že táto osoba bude v prípade odovzdania do členského štátu vydávajúceho zatykač vystavená

⁵⁵ Rozsudok Openbaar Ministerie (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač) (bod 46 a citovaná judikatúra).

⁵⁶ Pozri najmä rozsudky z 23. januára 2018, Piotrowski (C-367/16, EU:C:2018:27, bod 50 a citovaná judikatúra), a z 13. januára 2021, MM (C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, bod 61 a citovaná judikatúra). Pozri tiež rozsudok Specializirana prokuratura (Poučenie o právach), v ktorom Súdny dvor uvádza, že „pokiaľ ide o konanie týkajúce sa [európskeho zatykača], zaručenie dodržania základných práv patrí predovšetkým do zodpovednosti členského štátu vydávajúceho zatykač“ (bod 39 a citovaná judikatúra).

skutočnému riziku porušenia jej základného práva na spravodlivý proces bez vykonania konkrétneho a presného overenia, ktoré zohľadní najmä osobnú situáciu uvedenej osoby, povahu daného protiprávneho konania, ako aj skutkové okolnosti, na základe ktorých bol uvedený európsky zatykač vydaný, ako sú napríklad vyhlásenia verejných orgánov, ktoré môžu zasiahnuť do preskúmania jednotlivého prípadu⁵⁷.

90. V rámci tohto preskúmania v dvoch etapách „musí vykonávajúci súdny orgán v prvej etape určiť, či z dôvodu systémových alebo všeobecných nedostatkov v nezávislosti súdnej moci tohto členského štátu existujú objektívne, spoľahlivé, presné a náležité aktualizované dôkazy existencie skutočného rizika porušenia základného práva na spravodlivý proces v členskom štáte vydávajúcim zatykač, zaručeného týmto ustanovením“⁵⁸.

91. V druhej etape „musí vykonávajúci súdny orgán konkrétne a presne overiť, do akej miery môžu mať tieto nedostatky zistené v prvej etape dosah na úrovni súdov tohto členského štátu, ktoré majú právomoc na vedenie konaní týkajúcich sa dotknutej osoby, a či vzhľadom na osobnú situáciu tejto osoby, povahu protiprávneho konania, z dôvodu ktorého je trestne stíhaná, a skutkové okolnosti, na základe ktorých bol európsky zatykač vydaný, a s prihliadnutím na informácie prípadne poskytnuté uvedeným členským štátom podľa článku 15 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2002/584, existujú závažné a preukázané dôvody domnievať sa, že uvedená osoba bude vystavená takému riziku v prípade jej odovzdania tomuto členskému štátu“⁵⁹.

92. Súdny dvor vo svojom rozsudku vo veci *Openbaar Ministerie* (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač) v súvislosti s vymenovaním sudcov vydávajúceho členského štátu zdôraznil potrebu preskúmania v dvoch etapách v prípade, ak sa spochybňuje záruka, ktorá je taktiež neoddeliteľnou súčasťou základného práva na spravodlivý proces zakotveného v článku 47 druhom odseku Charty a ktorá sa týka súdu zriadeného zákonom, a spresnil podmienky a spôsoby vykonania takéhoto preskúmania.

93. Preskúmanie v dvoch etapách v rámci tejto domnienky je odôvodnené tromi úvahami.

94. Po prvé Súdny dvor zdôraznil neoddeliteľné súvislosti, ktoré s ohľadom na základné právo na spravodlivý proces existujú medzi zárukami nezávislosti a nestrannosti sudcov a prístupom k súdu vopred zriadenému zákonom.⁶⁰ Po druhé Súdny dvor podčiarkol potrebu rovnováhy medzi rešpektovaním základných práv osôb, o ktorých odovzdanie sa žiada, a inými záujmami, ako napríklad ochranou práv obetí a bojom proti beztrestnosti, z čoho pre vykonávajúci súdny orgán vyplýva povinnosť neobmedziť svoje preskúmanie len na prvú etapu.⁶¹ Po tretie Súdny dvor vystríhal pred prístupom, ktorý by v praxi viedol k znefunkčneniu systému európskeho zatykača vo vzťahu k tomuto členskému štátu, v rozpore s právomocou Európskej Rady a Rady.⁶²

⁵⁷ Rozsudok *Openbaar Ministerie* (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač) (bod 50 a citovaná judikatúra). V súvislosti s prvým tvrdením týkajúcim sa potreby preskúmania v dvoch etapách, čo sa týka článku 47 druhého odseku Charty, pozri rozsudok *Minister for Justice and Equality (Nedostatky súdneho systému)* (body 47 až 75).

⁵⁸ Rozsudok *Openbaar Ministerie* (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač) (bod 52 a citovaná judikatúra).

⁵⁹ Rozsudok *Openbaar Ministerie* (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač) (bod 53 a citovaná judikatúra).

⁶⁰ Pozri rozsudok *Openbaar Ministerie* (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač) (body 55 až 58 a citovaná judikatúra).

⁶¹ Pozri rozsudok *Openbaar Ministerie* (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač) (body 59 až 62 a citovaná judikatúra).

⁶² Pozri rozsudok *Openbaar Ministerie* (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač) (body 63 až 65 a citovaná judikatúra).

95. Domnievam sa, že odôvodnenie uvedené Súdnym dvorom v jeho rozsudku *Openbaar Ministerie* (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač), ktoré je z veľkej časti založené na potrebe zachovať výnimočný charakter odmietnutia vykonania európskeho zatykača v prípade údajného rizika porušenia základného práva hľadanej osoby na spravodlivý proces pred súdom vopred zriadeným zákonom, ktoré je upravené v článku 47 druhom odseku Charty, je potrebné opätovne uplatniť aj v tomto konaní, a to z dvoch hlavných dôvodov.

96. Po prvé údajné riziko v tomto konaní sa týkalo porušenia rovnakej požiadavky, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou základného práva na spravodlivý proces, a to požiadavky, aby bol súd vopred zriadený zákonom, a to aj napriek tomu, že v tejto veci nie je predmetom sporu vymenovanie sudcov vo vydávajúcom členskom štáte, ale dodržiavanie zákonných pravidiel určujúcich jednotlivé právomoci súdov tohto štátu.

97. Po druhé preskúmanie skutočného rizika porušenia tohto základného práva v prípade odovzdania v dvoch etapách je podľa môjho názoru nevyhnutné na to, aby sa aj naďalej zachoval výnimočný charakter odmietnutia vykonania európskeho zatykača z dôvodu existencie takéhoto rizika.

98. Postupne preskúmam obidva tieto body.

a) Potreba preskúmania v dvoch etapách v prípade údajného rizika porušenia základného práva na spravodlivý proces pred súdom vopred zriadeným zákonom z hľadiska dodržiavania zákonných pravidiel určujúcich právomoc súdov vydávajúceho členského štátu

99. Medzi prvky záruky týkajúcej sa súdu vopred zriadeného zákonom patrí požiadavka, v zmysle ktorej musí byť právomoc súdu založená na základe zákona. Pripomínam, že v rozsahu, v akom Charta upravuje práva zodpovedajúce právam zaručeným EDLP, má článok 52 ods. 3 Charty za cieľ zaručiť potrebný súlad medzi právami, ktoré upravuje, a príslušnými právami zaručenými EDLP bez toho, aby bola ohrozená autonómna povaha práva Únie. V zmysle vysvetlení týkajúcich sa Charty základných práv⁶³, článok 47 druhý odsek Charty zodpovedá článku 6 ods. 1 EDLP. Súdny dvor musí preto dohliadať na to, aby výklad, ktorý poskytuje v súvislosti s článkom 47 druhým odsekom Charty, zaručil úroveň ochrany, ktorá neodporuje ochrane zaručenej článkom 6 ods. 1 EDLP vykladaná ESLP.⁶⁴

100. Pojem „súd zriadený zákonom“ spoločne s pojmami „nezávislosť“ a „nestrannosť“ súdu sú súčasťou „inštitucionálnych požiadaviek“ článku 6 ods. 1 EDLP. V judikatúre ESLP sú tieto pojmy navzájom veľmi úzko prepojené.⁶⁵

101. ESLP rozhodol, že hoci všetky inštitucionálne požiadavky upravené v článku 6 ods. 1 EDLP sledujú svoj osobitný účel, ktorý z nich robí špecifické záruky spravodlivého procesu, ich spoločným cieľom je dodržiavať základné zásady právneho štátu a delby moci, pričom v tomto

⁶³ Ú. v. EÚ C 303, 2007, s. 17.

⁶⁴ Pozri najmä rozsudok z 29. marca 2022, *Getin Noble Bank* (C-132/20, ďalej len „rozsudok *Getin Noble Bank*“, EU:C:2022:235, bod 116 a citovaná judikatúra).

⁶⁵ Pozri rozsudok ESLP, 1. decembra 2020, *Guðmundur Andri Ástráðsson v. Island* (CE:ECHR:2020:1201JUD002637418, § 231).

ohľade spresnil, že v pozadí každej z týchto požiadaviek je nevyhnutná potreba chrániť dôveru, ktorú musí u jednotlivca vzbudzovať súdna moc, a nezávislosť tejto moci od iných mocí.⁶⁶ Súdny dvor zahrnul tieto prvky definícií do svojej judikatúry.⁶⁷

102. ESLP okrem iného vykladal pojem „súd zriadený zákonom“ tak, že ide o „súd zriadený v súlade so zákonom“⁶⁸. Rovnako ako v prípade nezrovnalostí v rámci postupu vymenovania sudcov⁶⁹ môže porušenie pravidiel vnútroštátneho práva, ktorými sa spravuje právomoc súdu rozhodnúť vo veci, odporovať požiadavke „súdu zriadeného zákonom“⁷⁰. Pojem „zákon“ podľa článku 6 ods. 1 EDLP totiž zahŕňa predovšetkým zákonnú právnu úpravu týkajúcu sa právomocí súdnych orgánov.⁷¹ Podľa ESLP preto „ak nemá súd podľa vnútroštátneho práva právomoc rozhodovať o obžalovanom, nie je ‚zriadený na základe zákona‘ v zmysle tohto ustanovenia“⁷².

103. V tomto zmysle treba spresniť, že podľa ESLP sa má použitím pojmov „zriadený zákonom“ v článku 6 EDLP zabrániť tomu, aby sa organizácia súdneho systému v demokratickej spoločnosti ponechala na voľnej úvahe výkonnej moci, a tak sa má zabezpečiť, aby takúto organizáciu upravoval zákon vydaný Parlamentom.⁷³ Navyše podľa tohto súdu „v krajinách s kodifikovaným právnym poriadkom sa organizácia súdneho systému o to viac nesmie ponechať na voľnú úvahu súdnych orgánov, čo však nevylučuje, aby sa im priznala určitá právomoc vykladať vnútroštátnu právnu úpravu v danej oblasti“⁷⁴.

104. Z týchto skutočností vyplýva, že zákonný základ pravidiel určujúcich právomoc súdov a dodržiavanie týchto pravidiel týmito súdmi sa neoddeliteľne spájajú so zárukami nezávislosti a nestrannosti sudcov. Uvedené v širšom zmysle prispieva k zaručeniu existencie právneho štátu a delbe moci, čím sa zachováva dôvera, ktorú musí súdnictvo vzbudzovať vo verejnosti, ako aj nezávislosť súdnictva od ostatných mocí.

105. Záruky prístupu k nezávislému a nestrannému súdu vopred zriadenému zákonom tak predstavujú základný kameň práva na spravodlivý proces. Overenie toho, či je súd z hľadiska svojho zloženia takýmto súdom, pokiaľ v tejto otázke vzniknú vážne pochybnosti, je nevyhnutné vzhľadom na dôveru, ktorú musia súdy demokratickej spoločnosti vzbudzovať u osoby podliehajúcej súdnej právomoci.⁷⁵

⁶⁶ Pozri rozsudok ESLP, 1. decembra 2020, Guðmundur Andri Ástráðsson c. Islande (CE:ECHR:2020:1201JUD002637418, § 231 a 233).

⁶⁷ Pozri najmä rozsudok Getin Noble Bank (bod 117 a citovaná judikatúra). V oblasti európskeho zatykača pozri tiež rozsudok Openbaar Ministerie (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač) (bod 56 a citovaná judikatúra).

⁶⁸ Pozri rozsudok ESLP, 1. decembra 2020, Guðmundur Andri Ástráðsson v. Island (CE:ECHR:2020:1201JUD002637418, § 229).

⁶⁹ Pozri najmä rozsudok Getin Noble Bank (bod 120 a citovaná judikatúra).

⁷⁰ Pozri rozsudok ESLP, 1. decembra 2020, Guðmundur Andri Ástráðsson v. Island (CE:ECHR:2020:1201JUD002637418, § 224).

⁷¹ Pozri rozsudok ESLP, 12. júla 2007, Jorgic v. Nemecko (CE:ECHR:2007:0712JUD007461301, § 64).

⁷² Rozsudok ESLP, 12. júla 2007, Jorgic v. Nemecko (CE:ECHR:2007:0712JUD007461301, § 64). Vo svojom rozsudku z 22. júna 2000, Coëme a i. v. Belgicko (CE:ECHR:2000:0622JUD003249296, § 107 a 108), ESLP tak rozhodol, že požiadavku „súdu zriadeného zákonom“ nespĺňal belgický Kasačný súd rozhodujúci o iných obžalovaných ako ministroch, a to z dôvodu trestných činov súvisiacich s trestnými činmi, za ktoré boli stíhaní ministri, keďže pravidlo súvislosti nebolo upravené zákonom.

⁷³ Pozri najmä rozsudky ESLP, 22. júna 2000, Coëme a i. v. Belgicko (CE:ECHR:2000:0622JUD003249296, § 98), a ESLP, 25. októbra 2011, Richert v. Poľsko (CE:ECHR:2011:1025JUD005480907, § 42).

⁷⁴ Pozri najmä rozsudky ESLP, 22. júna 2000, Coëme a i. v. Belgicko (CE:ECHR:2000:0622JUD003249296, § 98), a ESLP, 20. októbra 2009, Gorguiladze v. Gruzínsko (CE:ECHR:2009:1020JUD000431304, § 69).

⁷⁵ Pozri analogicky rozsudok Openbaar Ministerie (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač) (bod 58 a citovaná judikatúra).

106. Z uvedeného vyplýva, že podobne ako Súdny dvor rozhodol vo svojom rozsudku *Openbaar Ministerie* (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač) v súvislosti s vymenovaním sudcov, musí preskúmanie v dvoch etapách vykonať vykonávací súdny orgán aj v prípade údajného rizika porušenia záruky súdu vopred zriadeného zákonom z dôvodu nedostatkov právomoci súdov vydávajúceho členského štátu.

b) Preskúmanie v dvoch etapách odôvodnené potrebou zachovať výnimočnú povahu odmietnutia výkonu z dôvodu údajného rizika porušenia základného práva na spravodlivý proces

107. Prípadný nedostatok právomoci vykonávajúceho súdneho orgánu by mohol byť problematický jednak vo fáze vydania európskeho zatykača a jednak v prípade, ak by z neho vyplývalo, že vykonanie zatykača by viedlo k odsúdeniu obžalovaného nepríslušným súdom. Úloha, ktorú musí vykonávajúci súdny orgán zohrávať v prípade, ak sa v konaní pred ním namieta nedostatok právomoci vydávajúceho súdneho orgánu, už bola predmetom diskusie v konaní pred Súdnym dvorom.

108. Súdny dvor sa doposiaľ predovšetkým zameriaval na odôvodnenie potreby, aby vykonávajúci súdny orgán po ukončení prvej etapy preskúmania pristúpil k druhej etape preskúmania. Súdny dvor totiž doteraz konal vo veciach, v ktorých hľadaná osoba namietala systémové alebo všeobecné nedostatky vo vydávajúcom členskom štáte. V prípade takýchto osobitných okolností sa prostredníctvom požiadavky preskúmania v dvoch etapách možno predovšetkým uistiť, že len samotné vznesenie námietky systémových alebo všeobecných nedostatkov neohrozí uplatnenie rámcového rozhodnutia 2002/584, ak hľadaná osoba v skutočnosti nie je individuálne vystavená nijakému skutočnému riziku.

109. Predmet tohto konania je však iný, pretože sa týka otázky, či vykonávací súdny orgán môže založiť svoje odmietnutie výkonu európskeho zatykača na individuálnom riziku porušenia záruky týkajúcej sa súdu vopred zriadeného zákonom, ktoré nevyplýva z existencie systémových alebo všeobecných nedostatkov vo fungovaní súdneho systému vydávajúceho členského štátu. V tejto veci nie je otáznе, či existencia takýchto systémových alebo všeobecných nedostatkov *postačuje*, ale či je *potrebná* na to, aby sa vykonávajúcemu súdnemu orgánu umožnilo odmietnuť výkon európskeho zatykača na základe článku 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584, ak sa namieta existencia rizika porušenia základného práva na spravodlivý proces pred súdom vopred zriadeným zákonom, ktoré zaručuje článok 47 druhý odsek Charty.

110. Domnievam sa, že základné pojmy diskusie pred Súdnym dvorom možno zhrnúť nasledujúcim spôsobom, pričom uvediem dva protichodné prístupy.

111. Podľa prvého prístupu zistenie existencie systémových alebo všeobecných nedostatkov vo fungovaní súdneho systému vydávajúceho členského štátu nie je nevyhnutnou etapou na to, aby sa vykonávajúcemu súdnemu orgánu umožnilo preskúmať existenciu individuálneho a konkrétneho porušenia základného práva na spravodlivý proces pred súdom zriadeným zákonom priznaného osobe, na ktorú bol vydaný európsky zatykač. V tomto ohľade skutočnosť, že Súdny dvor doposiaľ požadoval, aby tento orgán vo veciach, v ktorých bolo spochybnované dodržanie článku 47 druhého odseku Charty vo vydávajúcom členskom štáte, vykonal preskúmanie v dvoch etapách, možno vysvetliť tým, že v týchto konaniach sa malo zistiť, či bolo v prípade existencie systémových alebo všeobecných nedostatkov potrebné postúpiť do druhej etapy spočívajúcej v posúdení rizika porušenia tohto základného práva v individuálnom prípade. Súdny dvor sa naopak nevyjadril k otázke, či je vždy nevyhnutné uskutočniť prvú etapu.

112. Zástancovia tohto prvého prístupu sa tak určitým spôsobom v rozhodovaní medzi vzájomnou dôverou a ochranou základného práva na spravodlivý proces pred súdom zriadeným zákonom prikláňajú k tomuto druhému prvku. Okrem toho argumentácia uvádzaná na podporu tohto prístupu neprisuduje rozhodujúci význam charakteristickým rozdielom, ktoré existujú medzi základnými právami chránenými Chartou, v závislosti od toho, či ide o absolútne práva, alebo o práva, ktoré možno obmedziť.

113. Naopak, podľa druhého prístupu by bolo v súvislosti so základným právom na spravodlivý proces pred súdom zriadeným zákonom zaručeným článkom 47 druhým odsekom Charty potrebné požadovať prísne dodržiavanie dvoch etáp definovaných Súdny dvorom s cieľom upraviť posúdenie vykonávajúceho súdneho orgánu týkajúce sa skutočného rizika porušenia tohto práva vo vydávajúcom členskom štáte. Keďže v záujme nenarušenia vzájomnej dôvery, ktorú si členské štáty musia navzájom prejavovať, pokiaľ ide o riadne fungovanie ich príslušných súdnych systémov, musí mať preskúmanie vykonávaným súdnym orgánom v tomto smere výnimočný charakter, a teda je nevyhnutné, aby sa zistili systémové alebo všeobecné nedostatky vo vydávajúcom členskom štáte. Len takéto nedostatky by totiž mohli odôvodňovať existenciu skutočného rizika porušenia základného obsahu tohto práva alebo v každom prípade skutočného rizika dostatočne závažného porušenia tohto práva. Niektorí zástancovia tohto prístupu pripustili, že by v tomto ohľade bolo možné rozlišovať medzi tým, či sa údajné riziko porušenia týka práva chráneného článkom 4 Charty, ktoré má absolútnu povahu, alebo práva zaručeného článkom 47 druhým odsekom Charty, ktoré možno obmedziť.

114. Zástancovia tohto druhého prístupu sa, jednoduchšie povedané, prikláňajú k vzájomnej dôvere, ktorú môže vykonávajúci súdny orgán narušiť len v prípade výnimočných okolností, ktoré sa musia v každom prípade, ak ide o článok 47 druhý odsek Charty, vyznačovať existenciou systémových alebo všeobecných nedostatkov vo fungovaní súdneho systému vydávajúceho členského štátu.

115. Osobne sa prikláňam k tomuto druhému prístupu, keďže tým, že odmietnutie vykonania európskeho zatykača formuluje ako výnimku, ktorá sa musí vykladať reštriktívne, prispieva k zaručeniu účinnosti systému súdnej spolupráce medzi členskými štátmi, ktorého hlavným prvkom je aj tento zatykač.

116. Na tento účel je podľa môjho názoru nevyhnutné chrániť čo možno najviac rozdelenie právomocí medzi vydávajúcim členským štátom a vykonávacím členským štátom. Ako som už uviedol vyššie, prináleží v prvom rade vydávajúcemu členskému štátu postupovať tak, aby rozhodnutie vydať európsky zatykač rešpektovalo práva, ktoré osobe, na ktorú bol tento zatykač vydaný, priznáva právo Únie vrátane základných práv chránených Chartou. Vydávajúcim členským štátom musí na tento účel zaručiť tejto osobe účinnú súdnu ochranu, a to najmä tým, že zavedie opravné prostriedky potrebné na účel takejto kontroly.⁷⁶ Akonáhle nemožno preukázať nijaké systémové alebo všeobecné nedostatky vo fungovaní súdneho systému vydávajúceho členského štátu, nemá mať vykonávajúci súdny orgán dôvod pochybovať o tom, že dotknutá osoba bude mať v tomto členskom štáte prostredníctvom dostupných súdnych opravných prostriedkov možnosť domôcť sa zistenia a prípadne nápravy, resp. postihnutia prípadného porušenia jej základného práva na spravodlivý proces pred súdom vopred zriadeným zákonom, ktoré zaručuje článok 47 druhý odsek Charty. V tomto ohľade z prejednávania veci pred Súdny dvorom vyplynulo, že dotknuté osoby,

⁷⁶ V tomto zmysle pripomínam, že „Únia je úniou založenou na zásade právneho štátu, v ktorej osoby podliehajúce súdnej právomoci majú právo napadnúť na súde zákonnosť každého rozhodnutia alebo každého iného vnútroštátneho aktu týkajúceho sa uplatnenia aktu Únie voči nim“: pozri najmä rozsudky z 27. februára 2018, Associação Sindical dos Juizes Portugueses (C-64/16, EU:C:2018:117, bod 31 a citovaná judikatúra), ako aj Minister for Justice and Equality (Nedostatky súdneho systému) (bod 49).

voči ktorým sa vedie trestné stíhanie vo veci samej, majú k dispozícii opravné prostriedky vo vydávajúcom členskom štáte slúžiace na kontrolu dodržania základných práv, a to až na úrovni Tribunal Constitucional (Ústavný súd).⁷⁷ Dodávam, že vo väčšine prípadov sa ťažkosti súvisiace s právomocou súdov vyriešia s pomocou procesných pravidiel vnútroštátneho práva, pričom súdy vydávajúceho členského štátu majú najlepšie postavenie na účel ich riadneho uplatnenia a takýmto spôsobom sa zaručí ochrana základného práva priznaného zákonom.

117. Teda v prípade, ak sa nenamietajú systémové alebo všeobecné nedostatky vo fungovaní súdneho systému vydávajúceho členského štátu spočívajúce predovšetkým v nefunkčnosti súdneho systému tohto členského štátu, ktorá by mohla brániť zisteniu porušenia sporného základného práva, a prípadne jeho náprave alebo postihnutiu na základe rozhodnutia súdu tohto štátu, musí sa zásada vzájomnej dôvery medzi členskými štátmi uplatniť v celom rozsahu takým spôsobom, aby bolo možné dosiahnuť cieľ spočívajúci v zrýchlení a zjednodušení súdnej spolupráce medzi členskými štátmi, o ktoré sa usiluje rámcové rozhodnutie 2002/584, a ktorý je založený na vysokom stupni dôvery, ktorý musí existovať medzi členskými štátmi.⁷⁸

118. Ak by sa však vykonávajúcemu súdnemu orgánu umožnilo skúmať v konkrétnom prípade dodržiavanie základného práva na spravodlivý proces pred súdom vopred zriadeným zákonom vo vydávajúcom členskom štáte bez toho, aby existovali systémové alebo všeobecné nedostatky vo fungovaní súdneho systému tohto členského štátu, výrazne by sa sťažila úloha tohto orgánu, čo by odporovalo požiadavkám účinnosti a rýchlosti odovzdania. Skutočnosti, ktoré predchádzali konaniu v tejto veci, sú okrem iného dôkazom o ťažkostiach, s ktorými sa vykonávací súdny orgán stretáva, keď sa snaží uplatňovať, vykladať alebo len pochopiť procesné pravidlá vydávajúceho členského štátu.

119. Z uvedeného podľa môjho názoru vyplýva, že len za výnimočných okolností, ktoré sa vyznačujú existenciou systémových alebo všeobecných nedostatkov vo fungovaní súdneho systému vydávajúceho členského štátu možno pristúpiť k zmene v prerozdelení právomocí medzi vydávajúcim súdnym orgánom a vykonávacím súdnym orgánom, a tak umožniť tomuto poslednému uvedenému orgánu preskúmať, či vydávajúci členský štát skutočne v konkrétnom prípade dodržal základné právo na spravodlivý proces pred súdom vopred zriadeným zákonom zaručené článkom 47 druhým odsekom Charty.⁷⁹ Inak povedané, len v prípade systémových a všeobecných nedostatkov vo fungovaní súdneho systému vydávajúceho členského štátu sa možno výnimočne odchýliť od pravidla, v zmysle ktorého vykonávací súdny orgán nemá právo skúmať dodržiavanie základných práv vo vykonávajúcom členskom štáte v súlade

⁷⁷ Pozri v súvislosti s podobným prístupom v oblasti súdnej spolupráce v civilných veciach rozsudok z 22. decembra 2010, Aguirre Zarraga (C-491/10 PPU, EU:C:2010:828, body 69 až 74). Zdôrazňujem, že počas pojednávania bolo potvrdené, že pán Puig Gordi podal „recurso de amparo“ (opravný prostriedok na ochranu základných práv a slobôd) na Tribunal Constitucional (Ústavný súd).

⁷⁸ Pozri najmä rozsudok z 28. apríla 2022, C a CD (Právne prekážky výkonu rozhodnutia o odovzdaní) (C-804/21 PPU, EU:C:2022:307, bod 51 a citovaná judikatúra).

⁷⁹ Pozri v tomto zmysle návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Tančev vo veci Minister for Justice and Equality (Nedostatky súdneho systému) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:517), v ktorých cituje rozsudok Supreme Court (Najvyšší súd, Írsko) zo 4. mája 2007, The Minister for Justice Equality and Law Reform v. Brennan [(2007) IECH 94], v ktorom tento súd rozhodol, že iba v prípade výnimočných okolností „ako napríklad jasne stanovené a zásadné nedostatky súdneho systému dožadujúceho štátu“ odôvodňuje porušenie práv upravených v článku 6 EDĽP odmietnutie odovzdania na základe zákona o európskom zatykači (poznámka pod čiarou 47). Pozri tiež rozsudok Cour de cassation (Kasačný súd, Francúzsko) z 10. mája 2022 (č. 22-82.379, FR:CCASS:2022:CR00676), v ktorom tento súd rozhodol, „že z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie vyplýva, že zásada vzájomného uznávania, na ktorej je založený systém európskeho zatykača, spočíva ako taká na vzájomnej dôvere medzi členskými štátmi, čo sa týka skutočnosti, že ich príslušné vnútroštátne právne poriadky dokážu poskytnúť porovnateľnú a účinnú ochranu základným právam uznaným na úrovni Únie, a preto vykonávajúcemu členskému štátu okrem prípadu systémových alebo všeobecných nedostatkov vo vydávajúcom členskom štáte neprísluší zabezpečiť kontrolu dodržiavania základných práv vydávajúcim štátom“ (bod 14, kurzívou zvýraznil generálny advokát).

s konštatovaniami Súdneho dvora v bode 192 jeho stanoviska 2/13 (Pristúpenie Únie k EDLP). Toto pravidlo si teda vyžaduje, aby sa pripustenie výnimočných okolností prísne ohraničilo.⁸⁰

120. V tomto smere z judikatúry Súdneho dvora jasne vyplýva, že prvá etapa preskúmania, ktorú je povinný uskutočniť vykonávací súdny orgán, predstavuje nevyhnutný predpoklad na začatie druhej etapy tohto preskúmania. V rámci tejto druhej etapy totiž „*musí vykonávajúci súdny orgán posúdiť, či sa systémové alebo všeobecné nedostatky konštatované počas prvej etapy tohto preskúmania môžu konkrétne prejavíť v prípade odovzdania* dotknutej osoby do členského štátu, ktorý vydal zatykač, a či za konkrétnych okolností prejednávanej veci táto osoba znáša skutočné riziko porušenia jej základného práva na spravodlivý proces pred súdom vopred zriadeným zákonom, zakotveného v článku 47 druhom odseku Charty“⁸¹. Ako správne poznamenáva Komisia, dve etapy preskúmania, ktoré má vykonať vykonávací súdny orgán, majú kumulatívnu povahu a nasledujú po sebe v rámci analýzy, ktorú musí tento orgán dodržať.

121. Okrem toho a analogicky so závermi Súdneho dvora uvedenými v bode 62 jeho rozsudku vo veci *Openbaar Ministerie* (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač) sa domnievam, že ak by preskúmanie rizika porušenia tohto základného práva samo osebe postačovalo na to, aby sa vykonávaciemu súdnemu orgánu umožnilo prípadne odmietnuť vykonanie európskeho zatykača, znásobenie počtu kontrol, ktoré by tento orgán mohol byť povinný vykonať v tomto ohľade, by mohlo ohroziť cieľ spočívajúci v boji proti beztretnosti upravený v rámcovom rozhodnutí 2002/584, a prípadne aj iné záujmy, ako napríklad potrebu rešpektovať základné práva obetí predmetného protiprávneho konania.⁸²

122. Celkovo možno konštatovať, že len v prípade závažných problémov vo fungovaní súdneho systému vydávajúceho členského štátu, ktoré boli riadne zistené s dostatočným stupňom istoty, na základe objektívnych, dôveryhodných, presných a riadne aktualizovaných skutočností, by vykonávajúci súdny orgán mohol konštatovať existenciu skutočného rizika porušenia základného práva na spravodlivý proces zaručeného článkom 47 druhým odsekom Charty v tomto členskom štáte. Podľa môjho názoru tu ide o vytvorenie priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti a konkrétnejšie o plynulé a účinné zavedenie systému odovzdávania prijatého rámcovým rozhodnutím 2002/584, ktorý je založený na vzájomnej dôvere, a predpokladu o dodržiavaní práva Únie členskými štátmi a osobitne základných práv chránených Chartou.

123. Domnievam sa, že Súdny dvor by mal v oblasti európskeho zatykača takto postupovať aj naďalej, a to aj napriek tomu, že v oblasti azylu postupoval pružnejšie v prípade odovzdania žiadateľa o azyl do členského štátu zodpovedného za preskúmanie jeho žiadosti. Obe oblasti

⁸⁰ Pozri v tomto zmysle SPIELMANN, D., VOYATZIS, P.: Le mandat d'arrêt européen entre Luxembourg et Strasbourg: du subtil exercice d'équilibre entre la CJUE et la Cour EDH. In: *Sa Justice – L'Espace de Liberté, de Sécurité et de Justice – Liber amicorum en hommage à Yves Bot*. Bruxelles: Bruylant, 2022, s. 256. Ako zdôrazňujú títo autori, jednou z výziev, s ktorými sa musí vysporiadať Súdny dvor, je nevyhnutne predchádzať istému „zľahčovaniu“ výnimočných okolností, čím by sa ohrozila zásada vzájomnej dôvery a účinnosti systému európskeho zatykača (s. 300).

⁸¹ Rozsudok *Openbaar Ministerie* (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač) (bod 82, kurzívou zvýraznil generálny advokát).

⁸² Pozri rozsudok *Openbaar Ministerie* (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač) (bod 60).

sledujú rozdielne ciele.⁸³ Okrem toho takýto prístup založený na individuálnom a nesystémovom riziku porušenia základných práv sa týka článku 4 Charty, teda absolútneho práva.⁸⁴ Naopak, právo na spravodlivý proces upravené v článku 47 druhom odseku Charty možno obmedziť.

124. Cieľ zavedenia rýchleho a účinného systému odovzdávania v spojení s cieľom boja proti beztrestnosti však nie je zlučiteľný s poskytnutím príliš širokej možnosti vykonávaciemu súdnemu orgánu posudzovať existenciu rizika porušenia základných práv vo vykonávajúcom členskom štáte, a to najmä, čo sa týka základného práva na spravodlivý proces pred súdom vopred zriadeným zákonom, ktoré nie je absolútnym právom.⁸⁵

125. Okrem iného zdôrazňujem, že na účel riadneho fungovania systému európskeho zatykača je dôležité, aby sa vykonávaciemu súdnemu orgánu neumožnilo vykonať posúdenie, na ktoré nemá potrebné schopnosti. Postup, ktorý by pre takýto orgán predstavoval preskúvanie právomoci vydávajúceho súdneho orgánu rozhodovať o vine osôb, na ktoré bol vydaný európsky zatykač, a vydať takýto zatykač, prináleží s ohľadom na svoju povahu súdnym orgánom vykonávacieho členského štátu, ktoré dokážu najlepšie vykladať a uplatňovať procesné ustanovenia tvoriace súčasť právneho poriadku tohto členského štátu. Ak neexistujú systémové alebo všeobecné nedostatky vo fungovaní súdneho systému uvedeného členského štátu, vykonávajúci súdny orgán nemôže pristúpiť k preskúmaniu, ktoré by bolo prejavom nedôvery vo vzťahu k súdnym orgánom vydávajúceho členského štátu. Ak by sa dospelo k záveru, ktorý by v celom rozsahu odporoval pôvodnému cieľu, ktorým bolo vybudovať súdnu spoluprácu v trestných veciach, ktorej základným kameňom je jednak uznávanie a jednak vzájomná dôvera, otvorila by sa cesta pre zničenie trpezlivo budovanej stavby.

126. Podľa môjho názoru je za daných okolností potrebné sa ďalej zdržať mechanického uplatňovania údajného porušenia základného práva na spravodlivý proces pred súdom vopred zriadeným zákonom, ktoré zaručuje článok 47 druhý odsek Charty, čo Súdny dvor konštatoval v súvislosti s existenciou opravného prostriedku, ktorý uväznenej osobe umožňuje namietať v rámci súdneho opravného prostriedku zákonnosť podmienok väzby s ohľadom na

⁸³ Pozri v tomto ohľade BILLING, F.: Limiting mutual trust on fundamental rights grounds under the European arrest warrant and lessons learned from transfers under Dublin III. In: *New Journal of European Criminal Law*. SAGE Journals, 2020, vydanie 11(2), s. 184.

⁸⁴ Ako vyplýva najmä z rozsudku zo 16. februára 2017, C. K. a i. (C-578/16 PPU, EU:C:2017:127), zákaz trestov alebo neľudského, alebo ponižujúceho zaobchádzania, ktorý je upravený v článku 4 Charty, má v tejto súvislosti podstatný význam, keďže tento zákaz je absolútny, pretože je úzko spojený s rešpektovaním ľudskej dôstojnosti upravenej v článku 1 Charty (bod 59 a citovaná judikatúra, ako aj bod 69). Toto konštatovanie viedlo Súdny dvor k tomu, že pripustil možnosť, aby sa odovzdanie žiadateľa o azyl, ktorého zdravotný stav bol mimoriadne vážny, mohlo samo osebe pre dotknutú osobu predstavovať skutočné riziko neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania v zmysle článku 4 Charty, a to aj v tom prípade, ak neexistovali závažné dôvody, pre ktoré sa bolo možné domnievať, že existujú systémové chyby v azylovom konaní a v podmienkach prijímania žiadateľov o azyl v Chorvátsku (body 71 a 73). Pozri tiež rozsudok z 19. marca 2019, Jawo (C-163/17, EU:C:2019:218, body 78 a 87). V bode 95 tohto rozsudku Súdny dvor uvádza, že riešenie, ku ktorému sa prikláňa, si vyžaduje dôkaz o existencii výnimočných okolností. „Napriek tomu však nemožno úplne vylúčiť, že by žiadateľ o medzinárodnú ochranu mohol preukázať existenciu výnimočných okolností, ktoré by mu boli vlastné a z ktorých by vyplývalo, že v prípade odovzdania do členského štátu, ktorý je primárne zodpovedný za posúdenie jeho žiadosti o medzinárodnú ochranu, by sa vzhľadom na svoju mimoriadnu zraniteľnosť, nezávisle od svojej vôle a svojho osobného výberu ocitol v situácii ťažkej materiálnej deprivácie,... po tom, ako mu bola priznaná medzinárodná ochrana“.

⁸⁵ Z diskusie, ktorá sa viedla v konaní pred Súdnym dvorom, vyplynulo, že v otázkach týkajúcich sa európskeho zatykača by bolo možné uvažovať o podrobnejšom a otvorenejšom prístupe k prijatiu nesystémových rizík v tom prípade, ak ide o ochranu základného práva absolútnej povahy, ako napríklad v prípade práva chráneného článkom 4 Charty. Komisia totiž počas pojednávania pripustila, že čo sa týka rizika porušenia tohto základného práva, napríklad z dôvodu osobitných vlastností osoby, o ktorej odovzdanie sa žiada, vykonávajúci súdny orgán by mohol odmietnuť vykonať európsky zatykač aj bez toho, aby existovali systémové nedostatky vo vydávajúcom členskom štáte. Takýto predpoklad je podľa môjho názoru potrebné spojiť s možnosťou, ktorú poskytuje článok 23 ods. 4 rámcového rozhodnutia 2002/584, ktorý stanovuje, že „odovzdanie sa môže výnimočne odložiť z vážnych humanitárnych dôvodov, napríklad ak sú závažné dôvody domnievať sa, že by odovzdanie zjavne ohrozilo život alebo zdravie vyžadovanej osoby. Európsky zatykač sa vykoná hneď po tom, ako tieto dôvody zanikli“. Pozri v tomto zmysle BILLING, F.: Limiting mutual trust on fundamental rights grounds under the European arrest warrant and lessons learned from transfers under Dublin III. In: *New Journal of European Criminal Law*. SAGE Journals, 2020, vydanie 11(2), s. 197. K otázke, či a do akej miery by vykonávajúci súdny orgán mohol odmietnuť odovzdanie hľadanej osoby v prípade, ak trpí chorobou, ktorá sa môže zhoršiť v prípade vykonania európskeho zatykača, pozri tiež prebiehajúce konanie vo veci E. D. L. proti Presidente del Consiglio dei Ministri (C-699/21).

článok 4 Charty vo vydávajúcom členskom štáte, konkrétne, a to konkrétne, že takýto opravný prostriedok „nemôže sám osebe stačiť na to, aby sa vylúčila existencia skutočného rizika, že dotknutá osoba bude vo vydávajúcom členskom štáte vystavená neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu v zmysle článku 4 uvedenej Charty“⁸⁶. Podľa Súdneho dvora totiž aj napriek tomu, že na takúto súdnu kontrolu môžu vykonávajúce súdne orgány prihliadať v rámci celkového posúdenia podmienok, za ktorých bude osoba, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, pravdepodobne uväznená, pri rozhodovaní o odovzdaní tejto osoby „uvedená kontrola nie je sama osebe spôsobilá vylúčiť riziko, že dotknutá osoba bude po jej odovzdaní vystavená zaobchádzaniu v rozpore s článkom 4 Charty z dôvodu jej väzenských podmienok“⁸⁷.

127. V tomto zmysle sa domnievam, že situácia, v ktorej sa namieta riziko porušenia základného práva na spravodlivý proces pred súdom vopred zriadeným zákonom, ktoré zaručuje článok 47 druhý odsek Charty, v prípade odovzdania hľadanej osoby, sa musí odlišovať od situácie, keď sa namieta riziko porušenia článku 4 Charty z dôvodu väzobných podmienok vo vydávajúcom členskom štáte.⁸⁸ Ak neexistujú systémové alebo všeobecné nedostatky vo fungovaní súdneho systému vydávacieho členského štátu, možnosť účinnej súdnej ochrany základného práva na spravodlivý proces pred súdom vopred zriadeným zákonom v tomto členskom štáte, ktoré zaručuje článok 47 druhý odsek Charty, je podľa môjho názoru rozhodujúca na vylúčenie existencie skutočného rizika porušenia tohto práva. Čo sa totiž týka procesných hľadísk, súdna kontrola, ktorú možno vykonať vo vydávajúcom členskom štáte, môže napraviť prípadný nedostatok týkajúci sa právomoci vydávajúceho súdneho orgánu.

128. Preskúmanie tretej až šiestej prejudiciálnej otázky ukončím niekoľkými úvahami o obsahu prvej etapy preskúmania, ku ktorému musí pristúpiť vykonávací súdny orgán.

129. Z judikatúry Súdneho dvora v tejto súvislosti vyplýva, že „v rámci prvej etapy tohto preskúmania musí vykonávajúci súdny orgán posúdiť zo všeobecného hľadiska z dôvodov systémových alebo všeobecných nedostatkov v tomto členskom štáte existenciu reálneho rizika porušenia základného práva na spravodlivý proces, najmä v súvislosti... porušením požiadavky na súd zriadený zákonom“⁸⁹. Takéto preskúmanie predpokladá „celkové posúdenie“⁹⁰, ktoré musí byť založené na „objektívnych, spoľahlivých, presných a náležite aktualizovaných dôkazoch.“⁹¹ Toto posúdenie sa musí vykonať z hľadiska štandardu ochrany základného práva zaručeného článkom 47 druhým odsekom Charty.⁹² V tomto ohľade Súdny dvor v súvislosti s vymenovaním sudcov rozhodol, že za takéto porušenie základného práva na spravodlivý proces pred súdom

⁸⁶ Pozri rozsudok z 25. júla 2018, Generalstaatsanwaltschaft (Podmienky uväznenia v Nemecku) (C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, bod 73).

⁸⁷ Pozri rozsudok z 25. júla 2018, Generalstaatsanwaltschaft (Podmienky uväznenia v Nemecku) (C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, bod 74).

⁸⁸ V tomto ohľade aj rozdiel v povahe základných práv a vplyv tohto rozlišovania na odôvodnenie. Pozri v tomto zmysle návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Campos Sánchez-Bordona vo veci Generalstaatsanwaltschaft (Podmienky uväznenia v Maďarsku) (C-220/18 PPU, EU:C:2018:547), ktorý uvádza, že „v rozsahu, v akom ide v konečnom dôsledku o záruku absolútneho práva, ktoré je s ohľadom na jeho povahu potrebné chrániť skôr preventívne ako formou nápravy, sa však domnievam, že samotná existencia účinného systému opravných prostriedkov ani napriek všetkej relevancii nestačí, ak má vykonávajúci súd odôvodnené pochybnosti o tom, že konkrétna vyžiadaná osoba môže byť *bezprostredne* vystavená neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu, bez ohľadu na to, či dodatočne dôjde k náprave tohto porušenia prostredníctvom účinných opravných prostriedkov vo vydávajúcom štáte“ (bod 57). Ako uviedla belgická vláda na pojednávaní, keďže ide o základné právo chránené článkom 4 Charty, využitie súdneho opravného prostriedku nie vždy umožňuje nápravu namietaného porušenia, pretože k nej môže dôjsť až za určitý čas.

⁸⁹ Rozsudok Openbaar Ministerie (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač) (bod 67 a citovaná judikatúra).

⁹⁰ Rozsudok Openbaar Ministerie (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač) (body 74 a 77).

⁹¹ Rozsudok Openbaar Ministerie (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač) (bod 52 a citovaná judikatúra).

⁹² Pozri najmä rozsudok Openbaar Ministerie (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač) (bod 68 a citovaná judikatúra).

vopred zriadeným zákonom nemôže byť považovaná každá nezrovnalosť v postupe vymenovania sudcov.⁹³ Uvedené si podľa Súdneho dvora vyžaduje, aby takáto nezrovnalosť mala určitú povahu a závažnosť.⁹⁴

130. Súdny dvor teda zaviedol štandard ochrany tohto základného práva, ktorý je porovnateľný so štandardom vyplývajúcim z judikatúry ESLP. Aj keď sa totiž tento súd domnieva, že má právomoc preskúmať, či vnútroštátne právo rešpektuje požiadavku súdu zriadeného zákonom, zastáva názor, že s ohľadom na všeobecnú zásadu, v zmysle ktorej prináleží v prvom rade vnútroštátnym súdom, aby vykladali ustanovenia vnútroštátneho práva, nemožno ich výklad spochybníť okrem prípadu, ak dôjde k zjavnému porušeniu dotknutých ustanovení.⁹⁵ Z týchto skutočností vyplývajúcich z judikatúry ESLP vyvodzujem záver, že len v prípade zjavného porušenia pravidiel vnútroštátneho práva upravujúcich právomoc súdnych orgánov, ktoré by prekročilo mieru voľnej úvahy pri výklade tohto práva priznanú vnútroštátnym súdom, by bolo možné konštatovať porušenie článku 6 ods. 1 EDĽP. Z uvedeného vyplýva, že sa vyžaduje vysoká miera závažnosti tohto porušenia na to, aby bolo možné sa domnievať, že boli porušené základné zásady, na ktorých je založená požiadavka „súdu zriadeného zákonom“ v zmysle článku 6 ods. 1 EDĽP.⁹⁶

131. Požadovať od vykonávajúceho súdneho orgánu, aby preskúmal existenciu systémových alebo všeobecných nedostatkov vo fungovaní súdneho systému vydávajúceho členského štátu s cieľom konštatovať existenciu skutočného rizika porušenia základného práva na spravodlivý proces pred súdom zriadeným zákonom, ktoré zaručuje článok 47 druhý odsek Charty v tomto členskom štáte, je podľa môjho názoru v súlade s požiadavkou vysokého stupňa závažnosti, ktorý ESLP zaviedol v oblasti porušenia práva na „súd zriadený zákonom“ v zmysle článku 6 ods. 1 EDĽP. ESLP navyše opakovane zohľadnil osobitnú povahu priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti založeného na zásade vzájomného uznávania, zosúladení viacerých dotknutých záujmov, ako aj potrebe vykonávacieho súdneho orgánu opierať sa o dostatočne zistený skutkový stav.⁹⁷

132. Súhrnne možno povedať, že z požiadavky systémových alebo všeobecných nedostatkov vo fungovaní súdneho systému vydávacieho štátu vyplýva, že len riziko porušenia základného práva na spravodlivý proces, ktoré dosahuje určitý stupeň závažnosti, môže viesť k odmietnutiu vykonania európskeho zatykača. Táto požiadavka, ktorá sa podieľa na zachovaní výnimočnej

⁹³ Pozri rozsudok *Openbaar Ministerie* (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač) (bod 72).

⁹⁴ Pozri najmä rozsudok *Openbaar Ministerie* (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač) (bod 73 a citovaná judikatúra).

⁹⁵ Pozri najmä rozsudok ESLP, 12. júla 2007, *Jorgic v. Nemecko* (CE:ECHR:2007:0712JUD007461301, § 65). Tento súd tiež spresnil, že „ak posudzuje, či došlo k porušeniu relevantných vnútorných pravidiel v určitom konaní, súd v zásade uprednostňuje výklad a uplatňovanie vnútroštátneho práva, ibaže majú ich rozhodnutia svojvoľnú alebo zjavne neopodstatnený charakter“: pozri rozsudok ESLP, 1. decembra 2020, *Guðmundur Andri Ástráðsson v. Island* (CE:ECHR:2020:1201JUD002637418, § 251).

⁹⁶ Pozri v súvislosti s namietanými porušeniami požiadavky „súdu zriadeného zákonom“ v procese vymenovania sudcov pozri rozsudok ESLP, 1. decembra 2020, *Guðmundur Andri Ástráðsson v. Island* (CE:ECHR:2020:1201JUD002637418, § 234). ESLP v tomto rozsudku uplatnil postup v troch kumulatívnych etapách (§ 243). Po prvé sa súd domnieva, že musí v zásade existovať zjavné porušenie vnútroštátneho práva (§ 244). Po druhé predmetné porušenie sa musí posúdiť s ohľadom na predmet a cieľ požiadavky „súdu zriadeného zákonom“, ktorou sa má zabezpečiť, aby súdna moc mohla plniť svoju úlohu bez neodôvodnených zásahov a aby sa takýmto spôsobom zachovala zásada právneho štátu a delby moci, čo predpokladá, že výlučne porušenia týkajúce sa základných pravidiel postupu menovania sudcov, teda zásahy, ktoré by zbavili akejkolvek podstaty právo na „súd zriadený zákonom“, môžu viesť k porušeniu takéhoto práva (§ 246 et 247). Po tretie sa ESLP domnieva, že kontrola, ktorú vnútroštátne súdy vykonali prípadne v súvislosti s otázkou týkajúcou sa právnych dôsledkov porušenia pravidiel vnútroštátneho práva upravujúcich vymenovanie sudcov z hľadiska práv, ktoré EDĽP zaručuje všetkým osobám, zohráva dôležitú úlohu pri rozhodovaní o tom, či sa takéto porušenie spája s porušením práva na „súd zriadený zákonom“ (§ 248). Podľa môjho názoru je vhodné spojiť si takúto tretiu etapu s tým, čo som už uviedol v súvislosti s významom súdnej kontroly dodržiavania základného práva na spravodlivý proces pred súdom vopred zriadeným zákonom vo vydávajúcom členskom štáte, ktoré upravuje článok 47 druhý odsek Charty.

⁹⁷ Pozri najmä rozsudok ESLP, z 9. júla 2019, *Castaño v. Belgicko* (CE:ECHR:2019:0709JUD000835117).

povahy takéhoto odmietnutia, zachováva v konečnom dôsledku potrebnú rovnováhu medzi ochranou základného práva a cieľmi všeobecného záujmu sledovanými systémom európskeho zatykača.

133. Zo všetkých vyššie uvedených skutočností vyvodzujem záver, že vykonávací súdny orgán nemôže odmietnuť vykonať európsky zatykač, ak tak, ako Cour d'appel de Bruxelles (Odvolací súd Brusel), sám vylúči existenciu systémových alebo všeobecných nedostatkov súdneho systému vydávacieho členského štátu, a následne vyjadrí pochybnosti o dodržaní základného práva na spravodlivý proces osoby, o ktorej odovzdanie sa žiada, s odkazom na správu pracovnej skupiny pre svojvoľné zadržiavanie a rozsudky ESLP, ktoré síce teoreticky môžu slúžiť ako dôkazy,⁹⁸ avšak v prejednávanej veci nepodporujú existenciu takýchto nedostatkov v uvedenom členskom štáte. Dodávam, že odmietnutie výkonu nemožno založiť na neurčitom výklade procesného práva vydávajúceho členského štátu a nemožno k nemu pristúpiť bez predloženia žiadosti vydávajúcemu súdnemu orgánu v súlade s článkom 15 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2002/584 o doplňujúce a aktualizované informácie týkajúce sa existencie opravných prostriedkov a stavu súdneho konania v tomto členskom štáte, ak ide o posúdenie otázky, či je právomoc tohto orgánu v súlade s uvedeným základným právom.⁹⁹

134. S ohľadom na všetky vyššie uvedené úvahy Súdnemu dvoru navrhujem, aby na tretiu až šiestu prejudiciálnu otázku odpovedal tak, že článok 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 sa má vykladať v tom zmysle, že v prípade, ak vykonávajúci súdny orgán, ktorý má rozhodnúť o odovzdaní osoby, na ktorú bol vydaný európsky zatykač na účely trestného stíhania, nedisponuje informáciami, ktoré by na základe celkového posúdenia založeného na objektívnych, spoľahlivých, presných a náležite aktualizovaných informáciách preukazovali existenciu skutočného rizika porušenia základného práva na spravodlivý proces pred súdom vopred zriadeným zákonom, ktoré zaručuje článok 47 druhý odsek Charty, z dôvodu systémových alebo všeobecných nedostatkov vo fungovaní súdneho systému vydávajúceho členského štátu, nemôže takýto orgán odmietnuť vykonanie takéhoto európskeho zatykača.

D. O siedmej otázke

135. Svojou siedmou prejudiciálnou otázkou sa vnútroštátny súd v zásade pýta, či sa má rámcové rozhodnutie 2002/584 vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby vydávajúci súdny orgán vydal nový európsky zatykač na rovnakú osobu a určený tomu istému vykonávaciemu súdnemu orgánu, ak tento posledný uvedený orgán odmietol vykonať predchádzajúci európsky zatykač za podmienok, ktoré odporujú právu Únie.

136. V tomto smere na úvod poznamenávam, že rámcové rozhodnutie 2002/584 neobsahuje nijaké ustanovenie, ktoré by obmedzovalo vydávanie európskych zatykačov. Súdny dvor navyše už pri príležitosti preskúmania prípustnosti priznal, že voči tej istej hľadanej osobe je možné postupne vydať viaceré európske zatykače.¹⁰⁰

⁹⁸ Pozri najmä rozsudok Aranyosi a Căldăraru (bod 89).

⁹⁹ V tomto zmysle je potrebné pripomenúť, že podľa Súdného dvora „súdne orgány vydávajúce zatykač a vykonávajúce súdne orgány musia na účely zabezpečenia efektívnej súdnej spolupráce v trestných veciach plne využívať nástroje upravené najmä... v článku 15 rámcového rozhodnutia 2002/584 tak, aby podporili vzájomnú dôveru, ktorá je základom tejto spolupráce“: pozri najmä rozsudok Openbaar Ministerie (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač) (bod 49 a citovaná judikatúra).

¹⁰⁰ Pozri v tomto zmysle rozsudok AY (Zatykač – Svedok), a Specializirana prokuratura (Poučenie o právach).

137. Cieľ boja proti beztrestnosti, o ktorého dosiahnutie sa usiluje rámcové rozhodnutie 2002/584, navyše podporuje aj možnosť vydať viaceré európske zatykače proti tej istej osobe adresované tomu istému vykonávaciemu súdnemu orgánu na účely trestného stíhania tejto osoby alebo s cieľom riadneho výkonu trestu, ktorý jej bol uložený. Za týchto podmienok by obmedzenie počtu európskych zatykačov, ktoré možno vydať, spochybnilo účinnosť systému súdnej spolupráce medzi členskými štátmi, a tak oslabilo snahu o účinné potlačanie trestnej činnosti v priestore slobody, bezpečnosti a spravodlivosti.

138. Vyššie uvedené platí o to viac v situácii, keď sa predchádzajúce odmietnutie výkonu javí byť v rozpore s právom Únie. V situácii, o akú ide v konaní vo veci samej, musí vydávajúci súdny orgán vyvodiť dôsledky z výkladu rámcového rozhodnutia 2002/584, o ktorý žiadal a ktorý mu Súdny dvor poskytol vo svojom rozsudku vydanom v prejudiciálnom konaní, a to prípadne vydaním nového európskeho zatykača. Z tohto pohľadu je uvedený orgán aj naďalej povinný preskúmať otázku, či s prihliadnutím na charakteristické prvky prejednávanej veci je vydanie tohto nového zatykača primerané.¹⁰¹

IV. Návrh

139. S ohľadom na všetky vyššie uvedené úvahy Súdnemu dvoru navrhujem, aby na prejudiciálne otázky, ktoré mu položil Tribunal Supremo (Najvyšší súd, Španielsko), odpovedal takto:

1. Rámcové rozhodnutie Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi, zmenené rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009, sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby vykonávací súdny orgán odmietol vykonať európsky zatykač, opierajúc sa o dôvod nevykonania, ktorý je upravený jeho vnútroštátnym právom, avšak neuvádza sa v tomto rámcovom rozhodnutí. Naproti tomu uvedené rámcové rozhodnutie nebráni vnútroštátnemu ustanoveniu, ktorým sa vykonáva článok 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia a ktoré upravuje možnosť vykonávacieho súdneho orgánu odmietnuť výkon európskeho zatykača, ak sa zo závažných dôvodov domnieva, že jeho vykonanie by mohlo porušiť základné práva dotknutej osoby pod podmienkou, že sa takéto ustanovenie uplatní v súlade s judikatúrou Súdneho dvora, ktorá stanovuje prísne podmienky, za ktorých možno pristúpiť k takémuto odmietnutiu.
2. Článok 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584, zmenený rámcovým rozhodnutím 2009/299, sa musí vykladať v tom zmysle, že vykonávajúcemu súdnemu orgánu neumožňuje preskúmať, či má vydávajúci súdny orgán podľa práva vydávajúceho členského štátu právomoc vydať európsky zatykač.
3. Článok 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584, zmeneného rámcovým rozhodnutím 2009/299, sa musí vykladať v tom zmysle, že v prípade, ak vykonávajúci súdny orgán rozhodujúci o odovzdaní osoby, na ktorú bol vydaný európsky zatykač na účely trestného stíhania, nedisponuje informáciami, ktoré by na základe celkového posúdenia založeného na objektívnych, spoľahlivých, presných a náležite aktualizovaných informáciách preukazovalo existenciu skutočného rizika porušenia základného práva na spravodlivý proces pred súdom vopred zriadeným zákonom, ktoré zaručuje článok 47 druhý odsek Charty základných práv Európskej únie, z dôvodov systémových alebo všeobecných nedostatkov vo fungovaní súdneho systému vydávajúceho členského štátu, nemôže tento orgán odmietnuť vykonať európsky zatykač.

¹⁰¹ Pozri najmä rozsudok z 27. mája 2019, PF (Generálna prokuratúra Litvy) (C-509/18, EU:C:2019:457, bod 49).

4. Rámcové rozhodnutie 2002/584, zmenené rámcovým rozhodnutím 2009/299, sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby vydávajúci súdny orgán vydal nový európsky zatykač na tú istú osobu a adresovaný tomu istému vykonávajúcemu súdnemu orgánu, ak tento posledný uvedený orgán odmietol vykonať európsky zatykač za podmienok odporujúcich právu Únie po tom, čo preskúmal, či je vydanie tohto nového zatykača primerané.